

Salezijanski vestnik

1

www.donbosko.si

januar-februar

9177035310470071

Glasilo za salezijansko družino in prijatelje don Boska ~ letnik LXXXIV ~ skupna številka 569

{ vsebina }

SALEZIJANSKI VESTNIK
Glasilo za salezijansko družino
in prijatelje don Boska

Številka 1 | skupna številka 569
Leto 2011 | letnik 84
ISSN 0353-0477
dvomesečnik

UREDNIK
Marjan Lamovšek

UREJA UREDNIŠKI ODBOR
Janez Potočnik, Ivan Turk,
s. Marija Imperl, Janez Krnc,
Marko Košnik

LEKTORIRANJE
Jerneja Kovšca

GRAFIČNA ZASNOVA
mati design

RAČUNALNIŠKI PRELOM
Salve d.o.o., Patricija Belak

DISTRIBUCIJA IN STIKI
Janez Potočnik

IZDAJATELJ
Salezijanski inšpektorat
v Ljubljani

ZALOŽBA
Salve d.o.o. Ljubljana

TISK
Tiskarna Pleško

Salezijanski vestnik je leta 1877
ustanovil sv. Janez Bosko,
v slovenskem jeziku je začel
izhajati leta 1904.
Danes SV po svetu izhaja v 57
izdajah, v 29 jezikih in v 131
državah.

Darove za vzdrževanje
Salezijanskega vestnika in za druge
namene lahko nakažete
na račun.

 Salezijanci | Rakovniška 6
1000 Ljubljana

SI56 2420 0900 4141 717
sklic 00 06

NASLOV UREDNIŠTVA
Salezijanski vestnik
Rakovniška 6
1000 Ljubljana

telefon: 01/42.73.028
e-pošta: vestnik@salve.si
splet: www.donbosko.si

SV 1/2011

Fotonaslovnica: © Patricija Belak

8

10

4

12

POGLED NA SALEZIJANSKI SVET
SALEZIJANSKI POGLED NA SVET

januar–februar

4 KOLUMNA
Pogled skozi ključavnico

12 MOLIVCI
Svet potrebuje duhovnika,
ker potrebuje Kristusa

6 POGOVOR
Želimo si, da bi bil naš
gost obogaten
s pozitivno izkušnjo

14 OSEBOSTI
Pionirka sester HMP
na Slovenskem

8 SALEZIJANSKA DRUŽINA
Salezijanci sotrudniki

16 NA STRANI MLADIH
Jezik glasbe ne
potrebuje prevajalcev

10 DRUŽINA
Plamen ni zagorel kot
požar, pa zato še zdaj žari

18 MISIJNI
Božji orač in sejalec

- 20 MAJZEN
Salezijanec - po milosti
Božji
- 22 USTANOVE
Študentski dom
na Gornjem trgu
- 24 ZGODILO SE JE
Diakon Anton Grm
Zbor SMG
- 31 PREPROSTE BESEDE
Lev in komar

Svetnik–prijatelj

V ROKAH IMAM PRETRESLJIVO DON BOSKOVO KRONIKO ZADNIH TREH LET SVETNIKOVEGA ŽIVLJENJA, ki jo je pisal njegov mladi tajnik in je zdaj na voljo v knjižni obliki. Bralca prevzame moč blagoslova Marije Pomočnice, ki ga razsipno deli in ki prosičim vrača dušno in telesno zdravje. Če bralec don Boska v duhu spremlja na potovanju v južno Francijo in Španijo, ga prevzame občudovanje, s katerim mladi in stari, moški in ženske, bogati in revni sprejemajo tega starčka, ki je že docela izgorel iz ljubezni do mladih. Vsakdo si je zaželel od njega kak spominek: podobico s spodbudnim rekom, Marijino svetinjico, pa tudi pisalo, s katerim je pisal, ali pokrivalo, ki mu ga je zamenjal z novim; celo njegovi izpadli ali ostrženi lasje so ljudem v drag spomin. Napravljajo mu izredne sprejeme in nagovore ...

Zakaj? Zato ker ga v Franciji imenujejo »oživljeni sv. Vincencij Pavel-ski, Bog, ki je prišel na zemljo«. V Torinu ga že pred smrtjo razglašajo za Božjega moža in svetnika (6. dec. 1887). »Bogu sem obljubil, da bom do zadnjega svojega diha živel za moje mlade«, tako v kroniki odmeva don Boskova obljuba. Prav zabavno je, kako se don Bosko vse do zadnjih dni življenja šali na račun svoje betežnosti. Zares je to prizemljena in vesela svetost! Kako da ne: »Do zdaj smo hodili vedno v gotovosti; ne moremo se motiti, Marija nas vodi«, pravi tik pred smrtjo (+31. jan. 1888).

In vendar ostaja povsem človeški. Njegovi sinovi naročijo umetniku, naj ga naslika za spomin. »Glej, da me boš napravil lepega, sicer me ne bo nihče maral za prijatelja«, se pošali don Bosko. Še po kanonizaciji je najraje samo don Bosko! On je razpoznavni znak njegovih sinov salezijancev, hčera Marije Pomočnice, prostovoljk, sotrudnikov, nekdanjih gojencev ..., kar osemindvajsetih skupin velike salezijanske družine. Če si salezijanec sotrudnik ali salezijanka sotrudnica, spadaš v don Boskovo družino. Papež Pij IX., zdaj blaženi, je bil prvi na seznamu don Boskovih sotrudnikov, ki jih je potrdil. Če si med molivci za duhovne poklice ali v kaki drugi molitveni skupini brez imena ali porekla, postani član(ica) združenja Marije Pomočnice ... Tako nas ne bo le več, temveč bomo več! Mladi sveta, evangelija in odrešenja potrebni, čakajo nate, morda prav nate.

Letos jeseni bo minilo 110 let od prihoda prvih salezijancev na Rakovnik (1901); iz gorčičnega zrna je zraslo drevo. Za to priložnost nas bo obiskal deveti don Boskov naslednik Pascual Chávez, tako upamo. Blagoslovil in utrdil bo to drevo za senco in v veselje, pa tudi v izziv mnogim mladim, željnih njegovih sadov.

dr. Alojzij Slavko Snoj
INŠPEKTOR

Pogled skozi ključavnico

SE ŠE SPOMNITE, KAKO STE IZZA kakšnega skritega kota ali narahlo priprtih vrat kot otroci vlekli na ušesa pogovore starejših? Ali pa pogleda skozi tiste stare ključavnice; kaj vse so videle otroške oči, čeprav ni bilo kaj videti. Že od malih nog nas poganja zvedavost. Morda še prej, za vsem skupaj je rahel strah, ki raste v nezaupanje: kaj vendar se plete za zaprtimi vrati. Kljub globokemu zaupanju, ki so ga starši morda uživali, smo težko prenesli, da so nam kaj prikrivali. Znali smo biti iznajdljivi in smo se že kaj domislili, da smo lahko ostali pri njih in požirali odrasle pogovore, čeprav jih nismo razumeli. Če so se nas vseeno

poskušali odkrižati, smo pustili priprta vrata, škilili skozi ključavnico ali vsaj naslednji dan na dolgo in široko spraševali.

Odraslost je prinesla svoje. Nič več nismo hoteli imeti opravka s skrbmi svojih staršev: »Kar sama naj se zmenita!« ali pa: »S tem me ne obremenjujta, naredita, kakor hočeta. Imam svoje življenje!« V tem ni nujno skrit prezir niti ne iskanje lastne samozavesti in pubertetniškega upiranja. Take trditve pogosto izražajo verjetje, da dobro vemo, kaj se naši starši pogovarjajo, kaj bi radi, na kaj namigujejo. Iz zvedavega in v skrivnostni pogled skozi ključavnico zaljubljenega otroka je zrasla odra-

sla oseba, ki ima dovolj svojih skrbi in se ne želi obremenjevati s skrbmi drugih, ki jih tako in tako ne bi mogla rešiti. Predvsem pa nas ni več strah, da se kaj plete za našim hrbtom.

Ob vedno večji poplavi najrazličnejših informacij nas pritegnejo le še te, ki k nam prihajajo po načelu škiljenja skozi ključavnico. Pomeni: biti morajo nekaj skrivnostnega, prepovedanega, tajnega in seveda vabljivega. Ves svet je obsedlo curljanje informacij iz ameriškega zunanjega ministrstva. Prepričani smo bili, da smo končno uzrli nekaj pristne resnice, necenzurirana sporočila z vsem tistim, kar se dogaja za našimi hrbti. Ven-

BESEDILO: JANEZ VODIČAR ~ FOTO: MARKO SUHOVERŠNIK

dar, kaj smo zvedeli? Nič drugega, kar bi že prej ne vedeli. ZDA skrbijo zase in za svoje interese. Pri tem uporabljajo najrazličnejše poti; poslužujejo se slabosti teh, s katerimi morajo poslovati. Kaj je v tem novega, razen opazke, da pri tem svojem delu niso čisto nič diplomatski? Ampak opravljanje je nekaj človeškega in lepiti razne nalepke našim bližnjim zmoremo celo sredi nedeljske maše. Da je naš predsednik vlade rad v luči slavnih in mogočnih in za to pripravljen marsikaj storiti, žal, tudi ni nič novega. Kljub tej 'zastarelosti' vsega skupaj so tega polni časopisi, o tem poslušamo ali gledamo pri vsakih poročilih.

Res ne gre za nedolžno opravljanje za vaškim točilnim pultom. Vpletene so sile, ki imajo pod sabo milijone človeških življenj. Zato je prav, da se jih razkrije, da bomo vedeli, pri čem smo. Kljub temu bi lahko rekli, da gre za tipično otroško nezaupljivost. Če bi nas res tako skrbelo in bi hoteli kaj storiti, potem bi to lahko že davno storili. Ne le da imamo volitve, tudi drugače se temu lahko pristriže krila. Brez zatiskanja oči vemo, da svet vodi sebičnost. Prav to je tisto, kar se mnogim razodeva v teh tajnih depešah. Otrok, ki ne bo zmozel odrasti, bo vedno verjel, da drugi usmerjajo njegovo življenje. Do drugih bo nezaupljiv in bo povsod videl

zaroto. Kdor pa zmore samostojno živeti, bo vedel, da je res ujet v marsikaj zahrbtnega in sebičnega, kaj pa iz tega naredi, kako bo to sprejel, je odvisno le od njega samega.

Še zanimivejše je, da se skozi to drobno ključavnico skrivnosti vidi vedno le slabo, strah vzbujajočo novico. Kot da se na skrivnem, kje v kakšnem kotu starši ne bi nikoli pogovarjali o tem, kako pomagati svojemu otroku, kako poskrbeti zanj, da bo zanj najbolje. Verjetno še koga drugega skrbi za druge, svet je poln dobrih in skrbnih ljudi, le da ne pogledamo skozi to ključavnico. Bi bil že čas, da bi videli tudi kaj dobrega in se tega ne 'igrali' le ob svetem Miklavžu ali božiču. ■

Želimo si, da bi bil naš gost obogaten s pozitivno izkušnjo

Poslanstvo in salezijanske ustanove zlasti v zadnjih letih močno zaznamuje navzočnost laikov: animatorjev, sodelavcev, zaposlenih. Z ene strani zato, ker se število salezijancev zmanjšuje, po drugi strani pa zato, ker je današnje področje dela mnogo bolj razgibano kot tedaj, ko je Cerkev lahko delovala le znotraj obzidja cerkve. V duhu spoznanja prve Cerkve, da »ni prav, da mi zanemarjamo Božjo besedo, ker strežemo pri mizi«, salezijanci v svoje delo in ustanove vključujemo sodelavce. Zato, da bi vsakdo na svojem stanju lasten način in z odgovornostjo mogel doprinesti svoj delež v skupnem delu in prizadevanju v blagor mladih. V letošnjem letu nameravamo predstaviti nekatere zaposlene v salezijanskih ustanovah. Tokrat поблиže spoznavamo g. Marka Štajnerja iz Zavoda Marianum Veržej.

Pogovarjal se je Marjan Lamovšek

Kakšna je vaša vloga/naloga v razvejani salezijanski ustanovi v Veržejju?

Od samega začetka Zavoda sem vodja Penziona Mavrica, ki je ena od organizacijskih enot Zavoda Marianum. Moja služba vključuje najrazličnejša področja, ki so na Penzion vezana posredno ali neposredno. Srečujem se s pisarniškimi deli, ukvarjam se z animacijo skupin, seveda pa pridejo na vrsto tudi vzdrževalna dela, skrb za urejenost hiše in okolice, čebelarstvo, vinarstvo in

še veliko drugega, kar pripomore k dobremu počutju gostov.

Lahko poveste kaj o sebi?

Prihajam in sosednjih Križevcev pri Ljutomeru. Sem poročen in imam hčerko Saško in sina Miha. Zadnja štiri leta je poleg službe moja glavna skrb gradnja družinske hiše. Z ženo Klaudijo sva vanjo vložila veliko truda in v novo hišo smo se vselili za praznike. Starši so me naučili delati. To je nujo, da lahko v tem tempu življenja kombiniraš službo in družino. Če se pravilno organiziraš, tudi to uspe.

Kaj vas je prepričalo, da sprejmete delo pri salezijancih?

Ni me bilo treba prepričevati, prihajam iz verne družine in veliko časa sem v svoji mladosti posvetil delu v župniji, predvsem mladini in skavtom. Delo je pomenilo izziv in priložnost, da izkoristim svoje zmožnosti in jih koristno uporabim v tej ustanovi.

Ko ste prišli v salezijansko ustanovo v Veržejju, je bila v marsičem drugačna kot danes.

NA POGOVOR Z

Markom Štajnerjem

vodjem
Penziona Mavrica
v Zavodu Marianum Veržej

© osebni arhiv

Na fotografiji z ženo Klaudijo in hčerko Saško ter sinom Mihom

Ko se danes ozrem nazaj, vidim velike spremembe. V prvih dveh letih je hiša dobivala dokončno podobo, obenem pa smo pripravljali načrte, kako izkoristiti vse možnosti, ki nam jih bo nudila obnovljena stavba. Hiša je v nekaj letih zaživela in skupaj s sodelavci nas sedaj težko kaj presenetiti, kar na začetku niti pomisliti ne bi upali.

Danes je Veržej poznan daleč zunaj Prlekije zlasti po Penzionu Mavrica, ki ga vodite.

Obiskovalci Penziona so ljudje vseh starosti in najrazličnejših skupin. Vsem je skupno to, da se dobro počutijo v okolju, kjer je izražanje vere del vsakdana. Mnogi prav zato pridejo v našo hišo in se vedno znova vračajo, ker tu najdejo več domačnosti in še zlasti priložnost za duhovno osvežitev in ne le telesno okrepitev. Poleg posameznih družin in zakonskih skupin iz naših župnij se za našo hišo odloča vedno več skupin za duhovne vaje: razne prvoobhajanske, birmanske, ministrantske in pevske skupine kakor tudi skupine

s posebnimi potrebami, pa duhovna gibanja in še marsikaj. Duhovni mir in telesno osvežitev najdejo pri nas tudi upokojenci, saj so v naši neposredni bližini Banovci s termami.

Mnogi se kot gostje radi vračajo k vam v Veržej. Zakaj se vračajo?

Naša želja je, da vsak, ki pride v našo hišo, od nas odide zadovoljen, bogatejši za pozitivno izkušnjo. Skupaj s sodelavci in salezijanskim vodstvom se trudimo za domačnost. Trudimo se tudi za sprejemljive cene naših storitev, kar je za ta čas posebej pomembno.

V čem je penzijska storitev salezijansko poslanstvo?

Povsod po svetu najdemo podobne ustanove, ki jih vodijo salezijanci. Njihov ustanovitelj sv. Janez Bosko je poudarjal celostno vzgojo, torej ne izključno duhovne. Zdravo življenje in pozitivno okolje je za dobro vzgojo prvi pogoj. In tudi v Veržej se poslanstvo salezijancev ne konča s turistično ponudbo. Penzijske storitve so le pomoč pri

doseganju duhovnih, vzgojnih in izobraževalnih ciljev. Naj si izposodim primerjavo iz kulinarike. Lahko imaš pripravljene še tako dobre jedi, a če nimaš krožnika, na katerem bi jih postregel, ti nič ne koristi. Penzion je kot krožnik, kjer lahko ponudimo žlahtne darove Marijanišča, ki ga plemeniti salezijanska karizma.

Veržej postaja tudi izobraževalna ustanova. Zopet. V njenih začetkih so se tu izobraževali in vzgajali za duhovnike, redovnike zlasti tisti fantje, ki so že kot nekoliko starejši spoznali, da je to njihov poklic. Danes pa tu nastaja center domače in umetnostne obrti.

Tudi Center DUO (Center domače in umetnostne obrti), ki je prav tako ena od organizacijskih enot Zavoda Marianum, si je mogoče zamisliti le v povezavi z našim Penzionom in Marijaniščem. Vodja Centra DUO je etnolog prof. Janez Krnc, ki je tudi salezijanec. Z razvojem tega Centra zasledujemo prvotno poslanstvo tukajšnje ustanove, ki sta ga pred sto leti načrtovala domačina, ↪

prelat dr. Franc Kovačič in posestnik Anton Puščenjak. Center DUO se uveljavlja na vzgojno-izobraževalnem področju. S postopnim odpiranjem raznih delavnic domačih obrti (lončarstvo, kovaštvo, pletilstvo) je mogoče organizirati delavnice za najrazličnejše skupine.

Kako opazate vključevanje te salezijske ustanove v kraj, v ta prostor?

Ustanova je del tega kraja. Po

njej smo prepoznavni v Sloveniji, pa tudi po mnogih krajih Evrope. Tu je eno od močnejših središč duhovnega in kulturnega dogajanja v murskosoboški škofiji. Zavod Marianum z vso infrastrukturo omogoča številna srečanja in večje kulturne in duhovne prireditve.

V čem še vidite ustanovo v Veržeju kot obogatitev na slovenskem salezijskem zemljevidu?

Slovenski salezijski zemljevid je bil obogaten, ko je Anton Puščenjak daroval svoje imetje, da je ustanova sploh nastala. V današnjem času, po denacionalizaciji, je salezijska inšpektorija tej ustanovi dala nov zagon in novo podobo, kjer delamo in ustvarjamo v don Boskovem duhu. Mene osebno pri tem delu navdihuje njegova misel: »Nič ne de, če se lotevaš majhnih stvari; važno je, da jih opravljaš vztrajno«.

Salezijanci **sotrudniki**

s. Irena Novak

Pravilnik apostolskega življenja za salezijance sotrudnike pravi: Kristjanom so ponujene različne poti, da živijo vero svojega krsta. Nekatere po navdihu Svetega Duha priteguje don Boskov lik in uresničujejo ideal, da lahko sodelujejo z njim kot laiki z isto karizmo družbe sv. Frančiška Saleškega.

V SVOJEM PISMU IZ LETA 1986 JE tedanji vrhovni predstojnik salezijancev navajal zapisnik 1. vrhovnega zbora salezijancev (poudarja, da so bile takrat integralni del družbe tudi HMP), kjer ta govori o sotrudnikih: *Sotrudniki in sotrudnice so dobri kristjani, ki v svojih družinah in na delovnem mestu živijo v duhu kongregacije sv. Frančiška Saleškega.* Potem pa nadaljuje: *Z nami ste odgovorni za živost ustanoviteljevega načrta v svetu.*

Malo zgodovine

Začetek salezijancev sotrudnikov se lahko enači z začetkom don Boskovega delovanja za revne fante v Turinu. Vse od leta 1841 se je namreč don Bosko pri svojem delovanju obračal za pomoč na mnoge sodelavce. Hotel je vključiti čim več ljudi, da bi uresničil svoje široke zamisli. Zelo dragoceno mu je bilo sodelovanje škofijskih duhovnikov zaradi njihove sposobnosti animacije. Veliko

Znani salezijanci sotrudniki in sotrudnice

- blažena Aleksandrina Marija da Costa (1904–1955)
- častitljiva Božja služabnica Margherita Occhiena–don Boskova mati (1788–1856)
- častitljiva Božja služabnica Dorothea Chopitea (1816–1891)
- blaženi papež Pij IX. (1792–1878)
- Božji služabnik Attilio Giordani (1913–1972)
- Božja služabnica Matilde Salem (1904–1961)

Osebna izkaznica:

Ustanovitelj: sv. Janez Bosko
Kdaj: 9. maj 1876
Kje: Valdocco (Torino), Italija
Slog življenja in delovanja: salezijanski duh
Kraj delovanja danes: po vsem svetu, tudi v Sloveniji
Področje apostolata: vsakdanjost

Zgledi: bl. Aleksandrina Marija da Costa in mati Marjeta

Kako postati član:

- vključiš se v krajevni Center
- 2-letna priprava
- Izraziš prošnjo za vstop v Združenje
- Izpoved obljub

Kontaktne osebe:

Ljubica Košir, koordinatorica
DBS, Ivan Turk, SDB,
s. Martina Golavšek, HMP
www.donbosko.si/sotrudniki
salezijanci.sotrudniki@gmail.com

pa je staval na številne laike. Hotel je prebuditi »katoliškega duha« doseči, da bi vsi razumeli nujno »potrebnost, da se dobri kristjani povežejo med seboj, kajti v povezanosti je moč, in tako pomagajo, da se dobro razvija, premaga pa zlo.

Prvotna zamisel je bila, da bi bili kot »zunanj salezijanci« in je v tem smislu napisal tudi eno od poglavij v salezijanskih pravilih. Ker pa to zaradi cerkvenega prava ni bilo mogoče, je ustanovil samostojno Združenje, ki ga je papež Pij IX. potrdil 9. maja 1876.

Salezijanci sotrudniki danes

Pravilnik apostolskega življenja jih tako označuje: so človeško zrele osebe, kristjani žive vere, ki hočejo svetu pričevati za Kristusa. So živi člani Cerkve, ki po svoji krstni dolžnosti

sodelujejo pri njenem poslanstvu; so laiki, ki so sposobni na krščanski način vplivati na svet, v katerem živijo. So pravi salezijanci/salezijanke, ki so poklicani, da po svojih sposobnostih in življenjskih okoliščinah vneto sodelujejo pri vzgoji in si prizadevajo za svetost s tem, da živijo po don Boskovem apostolskem načrtu.

Okolje njihovega delovanja je lastna družina, šola in druge vzgojne ustanove, mladinski centri, župnjska skupnost, sredstva družbenega obveščanja, politično in socialno področje ter prostovoljstvo.

Moč za takšno življenje pa salezijanci sotrudniki najdejo v Mariji Pomočnici, ki jo otroško ljubijo. V Devici Brezmadežni in Pomočnici gledajo najgloblji vidik svojega poklica: biti resnični »Božji sodelavci« v uresničevanju odrešenjskega načrta. □

SALEZIJANKA SOTRUDNICA PREJELA OBČINSKO PRIZNANJE

29. oktobra 2010 je župan Sodražice podelil priznanje Ljubici Košir za večletno udejstvovanje na različnih področjih, še posebno pa na področju otrok in mladine.

Pred več kot 15 leti je dala pobudo za ustanovitev Mladinskega kluba Kresnička, ki se zgleduje po vzgojitelju mladine sv. Janezu Bosku.

MK Kresnička je začel z obujanjem nekaterih pozabljenih ljudskih in verskih običajev, zavzeto in skrbno načrtovano delo pa je kmalu preraslo v enotedenski počitniški projekt za otroke – oratorij.

Ljubica Košir, ustanoviteljica kluba Mame Marjete in pobudnica knjižice Mladim na pot, zna kot spretna organizatorica prenašati bogate izkušnje na mlade, ki jih celo leto duhovno in kulturno usmerja in pripravlja na oratorij.

Tako občani kot tudi njeni sodelavci, predvsem mladi, se veselimo in smo ponosni na našo Ljubico; ne samo sedaj ob podelitvi priznanja, ampak vedno kot pokončno kristjanko, ki ji je Bog dal številne talente, s katerimi naredi veliko dobrega tako v naši župniji kot tudi v salezijanski družini.

Salezijanke sotrudnice iz Sodražice

Plamen ni zagorel kot požar, pa zato še zdaj žari

Danica in Marko Rozoničnik sta postala žena in mož sredi poletja na prelomu tisočletja. Na njuni barki življenja se jima je v tem kratkem desetletju pridružilo šest otrok: Marija (9), Ana (8), Mihael (6), Simon (4), Lucija (2) in Tadej (9 mesecev). Živijo v Šmihelu nad Mozirjem, idilični vasici pod Goltmi, na manjši kmetiji. Do tretjega otroka je bila mati še v službi, od takrat naprej pa skrbi za dom in družino. Njihovo družinsko občestvo bogati Markov oče Jože, ki ima veliko zaslug za to, da mladi gospodar na strmi hribovski kmetiji še ni obupal s kmetovanjem. Temu bi lahko rekli tudi ljubezen do rodne zemlje.

pripravil: Janez Potočnik

Družina Danice in Marka Rozoničnika

V nasprotju z Markom, ki je že vseskozi načrtoval, da postane mož in oče, če želi, da kmetija obstoji, moja prihodnost ni bila načrtovana le v eno smer. Dve rodni sestri klarisi sta namreč v Nazarjah noč in dan molili, da se jima pridruži še tretja iz "gnězda" Senica. Sama pa sem se kakor k mami pogosto zatekala k Mariji s tiho, veliko prošnjo za dobrega fanta. V času, ko je že postalo moderno živeti kar tako skupaj, brez Božjega blagoslova in obljube zvestobe, sem samo še močneje upala in verjela, da neke živi nekdo, ki ga bom imela rada in bo v sebi združeval prave vrednote. Po mnenju mnogih, ki so me poznali, sem postavila »preozke okvirje«, princ iz pravljice pa ne obstaja ...

"Pravljичno" peš romanje na Brezje

Marija Pomagaj z Brezij je uslišala in združila najini poti prav na peš

romanju z Rečice ob Savinji k njej. Kot v pravljici, če pomislim nazaj. Oba ne več rosno mlada, bližje 30 kot 20 let. Plamen ni zagorel kot požar, zato pa že desetletje žari z nezmanjšanim žarom.

Že kmalu na začetku poznanstva sva se pogovarjala tudi o spolnosti. Sklenila sva ohraniti čistost do poroke kot popotnico za skupno življenje, zgrajeno s trudom in odpovedovanjem trenutnim lastnim željam za dosego višjega cilja. Poleg najine skupne molitve, ki sva si jo sama sestavila, sva v ozadju močno čutila duhovno molitveno podporo sester klaris in domačega župnika, ki je bil voditelj naše mladinske skupine.

Utrjeni in blagoslovljeni v preizkušnjah

Zavedala sva se, da najina skupna pot ne bo brez preizkušenj, križev in težav, zato sva volan v zakonu prepustila Tretjemu. On nama bo pomagal skozi težka obdobja preizkušenj.

Že v prvem letu najinega zakona smo po težki bolezni izgubili Markovo mamo. Bila sem v zadnji tretjini nosečnosti. Pričakovanje je v hipu prekri-la žalost in nehoteno vprašanje: zakaj?

Ob treh majhnih otrocih se me je sredi poletja lotila depresija. Prepričana, da moram imeti vse pospravljeno, vse urejeno in pod nadzorom, četudi utrujena in izčrpana. Sredi poletne konice dela, zato tudi moj dragi mož ni takoj razumel, ko ni bilo najti nobene organske bolezni. Bilo je hudo, dokler se mu nisem odprla, zaupala vse turobne misli, izjokala na njegovih ramenih in priznala, da se v naporih dneva izčrpam in da skozi vse objeme otrok »praznim baterije«, ki jih lahko napolni edino moževa pozornost. Podarjen čas za pogovor, stisk rok, čuteče srce in bolezen je kot po čudežu minila.

Ob štirih živahnih otrocih sva se počutila »bogata« in hvaležna Bogu, da so vsi zdravi. Kako težko je bilo potem spremljati mojo sestro Barbaro ob njenem prvem pričakovanju

IZKUŠNJA ŽIVLJENJA

dojenčka, ko so jima zdravniki sredi nosečnosti svetovali splav zaradi pričakovane težke prizadetosti otrokove glavice in komaj nekaj odstotkov možnosti za preživetje. Nestrinjanje z njuno odločitvijo, da nikakor ne pristane na splav, celo odkrit prezir in začudenje s strani zdravnikov, ni omajalo njune pokončne drže. Kako hudo mora biti ob odhodu iz porodnišnice mami, ki ostane brez novorojenčka ... Kolikor mogoče smo ji skušali stati ob strani, še bolj pa sta si bila v oporo z možem. Kot kristjana ostajata zgled bližnji in daljni okolici. Po dveh letih sta srečna starša zdravega dečka, čigar sestra z nebes gleda nanj ...

Z Božjim blagoslovom ...

Kralj tedna je Gospodov dan. Pomeni nama svetinjo, pristen stik z Bogom v molitvi, pesmi, prošnji, v domači cerkvi. Potem je vse lažje naprej v tednu, ki prihaja. Ob delu, ki na kmetiji zahteva celega človeka ves dan, si je težko utrgati posebne minute za pogovor z Bogom. Zbranost še dodatno rahljajo drobcene ročice okrog adventnega venčka, jaslic ... Se pa vedno znova zavem, kako lepo je praznovati v taki malo večji družini. Pristno otroško veselje, ko skupaj pečemo kekse, potico in je vsa kuhinja polna dišav, to nam je v veliko veselje.

Vsako leto, zaradi majhnih otrok ne gre peš, se radi odpravimo na Brezje. K Mariji Pomagaj se zahvalit, prosit in skupaj slaviti Boga, ki sku'p drži naš dom.

Obdarovani s skritim zakladom za samostanskimi zidovi

Odkar sva starša, sva se že večkrat pogovarjala o tem, da so nama otroci le zaupani v varstvo in da niso najina lastnina. Tega se bo potreb-

no zavedati tudi takrat, ko se bodo odločali vsak za svojo pot, morda duhovni poklic. Rada bi jih pri tem podpirala z molitvijo in dobrimi nasveti.

in bilo je nemogoče, da ne bi čutili duhovnih vezi, ki so nas povezovale že tu na zemlji. Odkar se je poslovila, je z nami še bolj in verjamem, da se ob Gospodovih nogah počuti nebeško

© družinski arhiv

Kako »ptički odletimo iz gnezda«, sva z Markom doživljala vsak v svoji številni družini. Lepo se je pa tudi vračati nazaj domov, četudi le za kratek obisk. Zgodi pa se, da se kateri »ne vrne več nazaj v gnezdo«. To smo občutili doma že ob odločitvi za redovništvo v najstrožji klavzuri pri klarisah, kamor sta vstopili dve starejši sestri. Vsako leto, do lani, smo lahko obe vsaj trikrat obiskali. V mesecu, ki je posvečen Srcu Jezusovemu, je Bog po težki bolezni poklical našo Roziko k sebi v nebesa. Njena molitev in predanost Bogu v služenju za samostanskimi zidovi v Nazarjah je bilo prepevanje, nenehna hvalnica

srečna. Verjamem tudi, da nenehno misli in prosi za nas. To tudi čutim, še posebno, kadar je hudo, naporno, ko nas preveč obremenjuje zemeljsko ... Tolažimo se z mislijo, da je Oče želel njen prelepi sopran za svoj zbor.

Pogovor

Pogovor med zakoncema je potreben kot vsakdanji kruh. Morava se poslušati in biti slišana, če želiva ohranjati bogastvo harmonije najinega odnosa. Vsaka žena bi po mojem mnenju morala svojemu možu zaupati vse svoje potrebe in želje, drugače ni moč pričakovati, da bo kar sam prebral njene misli. □

Svet potrebuje duhovnika, ker potrebuje Kristusa

Pripravil: Ivan Turk

DECEMBRA 1944, KO SEM BIL VPOKLICAN V VOJSKO, JE KOMANDIR čete vsakega izmed nas vprašal, kakšen poklic želi opravljati v prihodnosti. Odgovoril sem, da želim postati katoliški duhovnik. Poročnik je odgovoril: »Potem pa si morate omisliti nekaj drugega. V novi Nemčiji ne bo več potrebe po duhovnikih«.

Vedel sem, da je bila nova Nemčija že pri koncu in bo po velikanskem opustošenju, ki je prizadelo deželo zaradi te norosti, potreba po duhovnikih večja kot kdaj koli prej. Danes je stanje sicer povsem drugačno. Pa vendar mnogi na različne načine tudi danes mislijo, da katoliško duhovništvo ni poklic prihodnosti, ampak spada bolj v preteklost. Vi, dragi prijatelji, ste se ne glede na take ugovore in mnenja odločili za vstop v bogoslovje in ste torej stopili na pot priprave za službeno duhovništvo v katoliški Cerkvi. Dobro ste storili! Ljudje bodo Boga vedno potrebovali, tudi v času prevladovanja tehnike nad svetom ... Bog živi in potrebuje ljudi, ki obstajajo zanj in ga posredujejo drugim. Da, postati duhovnik ima svoj smisel: svet potrebuje duhovnike, pastirje, danes, jutri in vedno, dokler bo obstajal ...

S tem pismom želim tudi s pogledom nazaj na obdobje, ki sem ga preživel v bogoslovju, izpostaviti nekaj pomembnih sestavin tega dela vaše poti:

– Kdor želi postati duhovnik, mora biti predvsem »Božji človek«, kot ga opisuje sveti Pavel. Duhovnik je glasnik Boga med ljudmi. Želi voditi k Bogu in tako poglobiti tudi pristno občestvo med ljudmi ... Zato je pomembno, da se dan začne in konča z molitvijo, da prisluhnemo Bogu med branjem Svetega pisma, mu povemo svoje želje in upe in ga imamo na ta način vedno pred očmi kot oporno točko svojega življenja.

– Bog za nas ni samo neka beseda ... Središče našega odnosa z Bogom in oblika našega življenja je evharistija. Obhajati

SALEZIJANSKO MOLITVENO ZDRUŽENJE

Papež Benedikt XVI. je ob sklepu duhovniškega leta napisal pismo bogoslovcem vsega sveta o daru duhovništva, o njegovi potrebnosti v današnjem času in o tem, kako se je potrebno na poslanstvo duhovništva pripraviti. Papeževe misli so lahko velika obogatitev za slehernega med nami.

© M. Suhoveršnik

jo z notranjo soudeležbo in tako osebno srečati Kristusa, mora biti središče vseh vaših dni.

– Tudi zakrament pokore in sprave je pomemben. Uči me gledati nase z Božjega zornega kota in me sili k poštenosti do samega sebe. Vodi me k ponižnosti. Ko dopustim, da mi je odpuščeno, se učim tudi odpuščati drugim.

– Ohranite v sebi občutljivost do ljudske pobožnosti, ki je v vseh kulturah drugačna, pa vendar zelo podobna, saj je človekovo srce naposled eno in isto. Zato je ljudska pobožnost veliko bogastvo Cerkve.

– Bogoslovno obdobje je tudi in predvsem čas študija. Krščanska vera ima bistveno razumsko in intelektualno razsežnost. Vsi poznate besede svetega Petra: »*Bodite vselej pripravljeni na odgovor vsakemu, ki vas sprašuje za razlog (logos) upanja, ki je v vas*« (1 Pt 3,15). Ena izmed poglavitnih nalog, ki jo imate v času bivanja v bogoslovju, je usposobiti se za dajanje takih odgovorov.

– Življenje v bogoslovju mora biti tudi čas človeškega zorenja. Za duhovnika, ki bo moral na svoji življenjski poti in do praga smrti spremljati druge, je pomembno, da je sam dosegel pravilno ravnovesje srca in intelekta, razuma in čustev, telesa in duše, da je torej človeško *celovit*.

Vaš v Gospodu, papež Benedikt XVI.

NAMENI MOLITVE

JANUAR

Molimo za papeža Benedikta XVI. da bo lahko dobro opravljal svojo službo, dokler bo Bog hotel.

FEBRUAR

Molimo za bogoslovce, novince in novinke, da se bodo v duhu papeževega pisma zavzeto pripravljali na duhovništvo in redovništvo.

MAREC

Molimo za spovednike in duhovne spremljevalce kandidatov za duhovne poklice, da jim bodo pomagali pri razločevanju njihove poklicne odločitve.

Kako ljubke so na gorah
noge glasnika, ki oznanja
mir, prinaša veselo novico,
oznanja rešitev in pravi
Sionu: »Tvoj Bog kraljuje!«

Iz 52,7

© arhiv HMP

Nedaleč od »salezijanskega« Veržeja, v Bučečovcih, župnija Križevci pri Ljutomeru, se je v družini Domajnko davnega 22. junija 1897 rodila deklica, ki so jo krstili za Alojzijo. Bila je najmlajši, četrti otrok v družini, ki jo je povezovala in gradila vera ter ljubezen. Alojzija se je že v najbolj rosnih letih odlikovala po redoljubnosti, natančnosti, pridnosti in odprtosti za potrebe drugih.

Pionirka sester hmp na Slovenskem

s. Mojca Šimenc

TISTI, KI SO JO POZNALI, SO REKLI, DA je kazala izredno sposobnost presojanja in razumevanja ljudi. V šoli je po znanju prekašala celo vrstnice višjih razredov. Kljub temu pa so jo vsi poznali kot skromno in ljubeznivo dekle, ki se ni ponašala s svojimi sposobnostmi, temveč jih je neopazno delila z drugimi. To je bila tudi kasneje in vse življenje njena značilna poteza. Prvo sveto obhajilo je prejela natanko na svoj deseti rojstni dan.

Čeprav o sebi ni nikoli rada govorila, je o tem dogodku povedala, da je bilo doživetje prvega srečanja z evharističnim Jezusom čudovito.

Šivilja in gospodinja

Ko je z odliko končala ljudsko šolo, se je izučila za šiviljo. Nato je svojo izobrazbo dopolnila z delom v marijorskem semenišču. Tu se je izurila v vseh gospodinjskih strokah, hkrati pa se pod vodstvom modrega in učenege duhovnega voditelja pripravljala na sprejem življenjskega načrta.

Bogu se s klicem ni mudilo, pustil jo je zoreti v krščanskem življenju in predanosti njegovi volji. Ko so v Veržeju organizirali srečanja za dekleta, ki bi se pripravljale na poklic salezijanke sotrudnice, se je srečanj udeleževala tudi Alojzija. Na teh srečanjih je spoznala salezijanca Franca Volčiča, ki je v njej prepoznal duhovni poklic in ji ga pomagal odkriti. S petindvajsetimi leti je pogumno odpotovala v monferatsko Nico, v redovno formacijsko skupnost hčera Marije Pomočnice.

s. Alojzija Domajnko

Redovnica

Dve leti in pol kasneje je že izpovedala prve redovne zaobljube. Ni se vrnila takoj v Slovenijo, saj tu še ni bilo nobene skupnosti hčera Marije Pomočnice. Ostala je v Italiji in predstojnice so ji zaupale, da je poučevala ročna dela. V apostolatu med mladino je v izvajanju preventivnega sistema in življenjski modrosti prekašala tudi starejše in bolj izkušene sestre. Z dekleti je ravnala s Kristusovo pastoralno ljubeznijo in znala s pomočjo prepričevanja in dobrohotnosti v njih prebujati veselje do vere in evangelija. Bila je potrpežljiva, vse je znala prenašati, ni izgubljala upanja in med dekleti je naredila veliko dobrega.

Vzgojiteljica študentk

Nato je bila poslana v Aleksandrijo v Piemontu za vzgojiteljico študentk. Čeprav je imela le srednješolsko izobrazbo in so dekleta vedela, da ni Italijanka, so jo sprejela z velikim spoštovanjem in naklonjenostjo. Čutila so njeno globino, duhovno bogastvo, da je srečna v svojem poklicu in da je vsa predana delu za njihovo duhovno dobro. Mnoga dekleta in sestre, ki so jo v tem času srečale ali z njo živele, so potrdile naslednje: Vsaka, ki je nekaj časa živela z njo in bila deležna njenega duhovnega bogastva in človeške toplote, ji je ostala zvesta in prisrčna prijateljica do smrti. Še leta 1966, 30 let po tem, ko je odšla iz Italije, so se nekdanje gojenke oglašale s pismi in darovi.

Prav zaradi njenega evangeljskega pričevanja se je zgodilo, da se je spreobrnila neka judinja iz Aleksandrije. Sedemindvajsetletna Rafaela

je izhajala iz trdne judovske družine. V nedeljskem oratoriju je opazovala s. Alojzijo, občudovala njeno nenarejeno vedrino, držo sreče in zbranosti v molitvi, poslušala njene nagovore in v tem prepoznala Kristusovo bližino. Začela se je pripravljati na krst, ki ga je prejela kljub jezi in uporu sorodnikov. Kasneje se je spreobrnila še njena mama.

Takoj po večnih zaobljubah je s. Alojzija dobila nalogo, da vodi zahtevno skupnost v kraju Asti. V tej skupnosti so bile dejavnosti: mladinska pastorala, otroški vrtec, gospodinjstva, oratorij, združenje nekdanjih gojenk in dom za ostarele in bolne sestre. Kot ravnateljica je povezovala sestre in delo, bila je vsem blizu in v pomoč.

Vodi prvo skupino HMP v Sloveniji

Medtem pa so salezijanci iz Slovenije zaprosili, naj se v domovini odpre tudi skupnost hčera Marije Pomočnice. Več Slovenk je v tem času že bilo v družbi HMP, a vse so živele in delale v Italiji. Za prvo skupino so bile določene štiri, vodila pa jih je s. Alojzija. V Ljubljano so prišle 16. 10. 1936 in prvi začasen dom dobile v revni hišici na Rakovniku. Prvo redno delo, ki so ga prevzele, je bilo gospodinjstvo v Mladinskem vzgojališču na Selu v Ljubljani. Začele so z oratorijem, ki ga je v prvih časih doletela podobna usoda kot don Boskovega, namreč selitve z enega kraja na drugega. Nato so l. 1938 postale lastnice hiše na Karlovski cesti 22 v Ljubljani in v njej odprle internat, otroški vrtec in oratorij. Po desetih letih so jim proticerkvene oblasti hišo vzele in sestre so bile v

naslednjem desetletju brez redne skupnosti, preživljale so se tako, da so hodile v razne službe, s. Alojzija pa jih je obiskovala, jih spodbujala, naj ostanejo zveste redovnemu poklicu in v vseh pogledih skrbela zanje. Zaradi svojega dela med sestrami je bila stalno nadzorovana, nekaj časa je preživela tudi v zaporu. Majhno zatočišče so sestre v težkih letih imele na Gornjem trgu v Ljubljani, v prostorih, ki so pripadali pekarni družine Šef. Leta 1958 pa so kupile hišo na Hrvaškem. In glej – prva hiša HMP na Hrvaškem je imela enak naslov kot tista, ki jim je bila v Ljubljani odvzeta: Karlovačka 22. (Bog včasih na zanimiv način razodeva svojo voljo).

Razcvet družbe HMP

Minilo je še desetletje, prišli so poklici in število sester se je počasi večalo. Leta 1968 se je odprl noviciat na Bledu in začelo se je novo obdobje zgodovine naših skupnosti. S. Alojzija pa je počasi zaključevala svojo življenjsko pot. Od prihoda v Slovenijo do tega trenutka je bilo njeno življenje za druge. Z vero in ljubeznijo je postavila temelje družbi hčera Marije Pomočnice v takratni Jugoslaviji, danes je to slovensko-hrvaška inšpektorija Marije Pomagaj, z desetimi skupnostmi in sestrami v Sloveniji, na Hrvaškem, v Italiji in v misijonih.

S. Alojzija je svoj zadnji veliki DA Gospodarju življenja izrekla 8. novembra 1970 v Ljubljani. Pokopana je na ljubljanskih Žalah v grobu hčera Marije Pomočnice. V letu 2010 smo obhajale 40-letnico njene smrti. Po njej je poimenovan novi študentski dom na Gornjem trgu v Ljubljani.

Glasbena šola Rakovnik je ena izmed organizacijskih enot Zavoda Salesianum. Z delovanjem je začela v šolskem letu 1998/1999. Ministrstvo za šolstvo in šport jo je v razvid izvajalcev javno veljavnih programov vzgoje in izobraževanja za program osnovnega glasbenega izobraževanja vpisalo julija 2002. Pouk se izvaja na naslednjih oddelkih: godala, pihala, trobila, brenkala, inštrumenti s tipkami, petje ter predšolska glasbena vzgoja in glasbena pripravnica.

Andrej Benedik, ravnatelj

GLASBENA ŠOLA RAKOVNIK VSAKO LETO VPIŠE 110 učencev k pouku inštrumentov in petja ter 15 učencev v program predšolske glasbene vzgoje in glasbene pripravnice. Poleg tega smo poučevanje klaviatur, kitare, brenkal, kljunaste flavte in flavte ter orgel uspešno vključili tudi v naš »B-program«, ki mladim omogoča, da se izpopolnjujejo na glasbenem področju. Na ta program je dodatno vpisano vsako leto še približno devetdeset učencev, tako da glasbena šola v celoti obiskuje okoli 215 učencev.

Glasbena šola Rakovnik deluje po vzgojnih načelih sv. Janeza Boska. Zato naša šola ni usmerjena le k mlademu posamezniku, željnemu znanja in čim boljšega igranja inštrumenta, temveč tudi k družini kot celoti. Zavedamo se, da je družina tisti temelj, ki ga ne more nadomestiti nobena ustanova, pač pa lahko na njem le nadgrajuje kvalitetno začeto delo.

V Glasbeni šoli Rakovnik tako vsako leto pripravimo več nastopov, ki omogočajo, da pri pripravi in izvedbi sodeluje cela družina, včasih tudi s svojimi prijatelji. Trudimo se, da se v naši šoli vsi počutijo domače in sproščeno, k problemom pa poskušamo pristopiti razumevajoče ter z optimizmom, saj se navadno za vsako težavo najde ustrezna rešitev. Ker smo manjša šola, so tudi odnosi med zaposlenimi sproščeni in pristni, kar dodatno pripomore k povezanosti kolektiva, kar se še kako čuti pri pouku in drugih projektih.

Glasbena šola Rakovnik deluje na rakovniškem griču že dvanajsto leto. Zaradi svojega posebnega pristopa po načelih don Boska ter kvalitetnega dela učiteljev, ki se odraža v uspehih učencev tudi na raznih gostovanjih ter tekmovanjih, postaja vse bolj tudi širše prepoznavna in zavzema pomembno mesto v ljubljanskem ter s tem tudi slovenskem glasbenem šolstvu. □

© arhiv Salezijanski zavod Rakovnik

Ljudje imamo v sebi moč, ki zmore dati življenju najlepšo barvo. Ta moč, ki pomiri konflikte, ki zbližuje ljudi in daje smisel našemu življenju, so človeške vrednote. Mednje spada tudi glasba. V njej začutimo mir, strpnost, sodelovanje, hvaležnost, ljubezen ... Njen jezik je univerzalen in ne potrebuje prevajalcev. Njena lepota potuje od srca do srca.

Zelo smo veseli, da naši učenci čutijo glasbo. S svojim predanim igranjem nas vsako leto razveseljujejo na vseh šolskih in javnih nastopih. Muzicirajo v različnih komornih zasedbah in popestrijo obred pri maši. Radi se družijo pri godalnem orkestru, kjer skupaj ustvarjajo, obenem pa se učijo medsebojnega zaupanja in podpiranja. Veselimo se vsakega nastopa in uživamo ob aplavzu, ki je nagrada za vsakodnevno vadenje in vztrajnost. Zadovoljstvo ob uspešno opravljenem delu nam da polet in motivacijo za nove izzive.

Naš oddelk je pripravil dva oddelčna in dva šolska nastopa. Organizirali smo koncert nadarjene mlade violi-

jezik glasbene potrebuje prevajalcev

glasbena šola rakovnik

Naša družina je z Glasbena šola Rakovnik povezana že šest let. Najprej jo je začel obiskovati najstarejši Benjamin. Spominjamo se še starih učilnic in prostorov, kjer smo tudi starši včasih posedeli in poklepetali, ko smo čakali nanj. Kmalu zatem se je nad klavirjem navdušila tudi sestra Katarina, ki sedaj obiskuje tretji razred klavirja. Veselje do glasbe se pri obeh stopnjuje.

Veseli smo novih prostorov glasbene šole in dvorane, kjer se vrstijo številni koncerti. Kolikor le moremo, se jih udeležimo. Všeč nam je pestrost in raznolikost, kjer so dane možnosti bolj in manj talentiranim.

Neposredno sta starejša dva vplivala na mlajšega bratca Filipa, ki se je navdušil nad violino. Pravi, da je njegova želja postati koncertni mojster. Do tega je zagotovo potrebno veliko truda in vztrajnosti. Tudi najmlajša Marta veselo sprehaja prste po tipkah in pravi, da vadi klavir. Navdušenje se je razširilo tudi v našo širšo družino, saj sta si sestrični Ana in Jerneja zaželeli, da bosta tudi onidve igrali klavir. Tako smo vsi Kušarji številno zastopani v Glasbeni šoli Rakovnik, kjer nam je všeč sproščenost. Profesorji so vedno pripravljeni za pogovor in razumevajoči, ko so otroci malo bolj leni, jih je strah pred testi in nastopi ali ko so preobremenjeni s šolskimi obveznostmi. Domačnost in povezanost z župnijo Rakovnik je zagotovo prednost pred drugimi glasbenimi šolami.

Družina Kušar

nistke Petre Herič iz Glasbene šole Vrhnika, ki nas je s svojim nastopom navdušila. Ponosni smo na violinistki Regino Šerjak in Tino Zajec, ki sta na 5. mednarodnem tekmovanju Ars nova v Trstu dosegli 3. in 4. nagrado. Udeležili sta se tudi poletne šole pri profesorju Vasiliju Meljnikovu, ki poučuje na Akademiji za glasbo v Ljubljani, in se na zaključnem koncertu zelo dobro predstavili.

Rada bi se zahvalila svojim sodelavcem in vodstvu šole, ker dobro sodelujemo in si prizadevamo za čim boljše rezultate. Hvala tudi staršem naših učencev za vzpodbudno pomoč.

Kako lep bi bil svet, če bi glasbi znali prisluhniti in se ji predati vsi ljudje!

*Prof. Vanja Bizjak Podlessek,
vodja godalnega oddelka*

Ko še nisem igrala violine, sem z veseljem poslušala in občudovala druge violinistke. Zaželela sem si igrati na violino. Mami in oči nista imela nič proti. Vpisala sta me v glasbena šola Rakovnik. V tretjem razredu mi je učiteljica Vanja ponudila izjemno priložnost – prijavila me je na tekmovanje v Trstu. Uspelo mi je, osvojila sem 2. nagrado. Bila sem zelo ponosna nase. Tudi naslednje leto sem šla na tekmovanje in osvojila 3. nagrado. Zahvaljujem se svoji učiteljici Vanji, korepetitoriki Margareti in svoji družini, saj so mi ves ta čas pomagali in me spremljali.

Regina Šerjak

Ludvik Zabret (1923–2010), Božji orač in sejalec

© arhiv ASD

»Ko vidimo naše drage, kako odhajajo, je to za nas priložnost in opomin, da se pripravimo na odhod. Odstranimo vso šaro in ropotijo, ki smo jo v življenju nabrali, ker nam je potrebna samo čista ljubezen do Boga in bližnjega. Vse drugo je v napoto.« Tako je Ludvik zapisal davnega leta 1979.

Zbral: Tone Ciglar

10. MAJA 1937 JE ODŠEL NA RAKOVNIK skrivaj, brez domačih. Na vratih je srečal postavnega duhovnika Kostanjevca: »I, kaj pa bi rad?« ga je nagovoril med vhomom v salezijanski zavod. Nadležno se mu je zdelo in po krajšem premoru je iztisnil iz sebe: »Pri vas bi rad ostal.« »Kaj pa boš pri nas, ko pa si ves majhen in zelen!«

Premagal se je in mirno dejal: »Če me boste dobro futrali, vas lahko še dohitim.« Gospod se je nasmejäl in Ludvik je nadaljeval: »Če bom pa lahko kdaj tudi v klet zavil, pa bom tudi barvo dobil.« 17. maja je že z mamo prišel na Rakovnik.

Vztrajnost

S študijem ni bilo nič, pač pa delo na vrtu in v kuhinji. Tako je 1939. za-

čel noviciat kot kandidat za sobrata pomočnika. Ko so ga hoteli iz noviciata odsloviti, se ni dal. Po nekajurnem prerekanju je magister sklenil: »Mogoče bo pa le kaj iz tebe, ko si tako trmast!« In je bilo. Pa prav zaradi trme, ki se ji pravi vztrajnost.

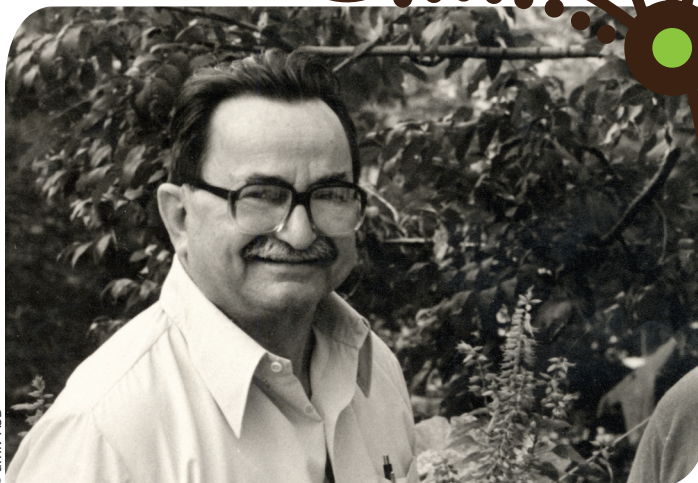
V Indiji

Leta 1947 sta ga Nace Kustec in misijonar iz Indije vabila: "Pridi v Indijo". Tako se je znašel v Kotagiriju, na jugu Indije, ne da bi prej kdaj sploh pomislil na misijone.

In začelo se je dolgo misijonsko oranje. Omenimo dve postaji, dva neverjetna čudeža: Madras 1947–1965, kjer je vzcvetela puščava, imenovana Sagaya Thottam – Marijin vrt; Goa-Don Bosco Sulcornia po letu

»Ko gledam nazaj, vidim, da me je povsod vodil Bog in se prav nič ni oziral na to, kaj sem si sam želel ali nameraval« (avgusta 1980). »Na tem svetu smo vsi nemirni. Hočemo, česar nimamo, si želimo, česar ne moremo doseči, se naveličamo tega, kar imamo. Ker je nemirno naše srce, dokler se ne odpočije v Bogu, za katerega je ustvarjeno. Nobeno ustvarjeno bitje ga ne more zadovoljiti. Ko doseže to, kar želi, sprevidi, da ga ne more popolnoma osrečiti in si zopet želi kaj drugega, tako vse tja do smrti. Samo Bog nas more odrešiti in popolnoma utešiti to nenehno hrepenenje.« (18. 9. 1968)

© arhiv ASD

»Človek ni nikoli bolj blizu Bogu kakor tedaj, ko se žrtvuje, tudi proti svoji volji, za bližnjega; zato nas tedaj tudi najraje usliši. Saj je bilo vse njegovo življenje ena sama žrtev za nas.« (14. 1. 1969)

1965, kjer je zanikrna goščava postala vrt.

Misijonar na traktorju ...

Ludvika se je prijel vzdevek: misijonar na traktorju. Namesto Indije Koromandije s pravljicnimi dišavami in začimbami, je našel veliko revščine in zanemarjenosti. On pa je bil tisti, ki jim je prinesel prijeten vonj Kristusove ljubezni.

»Ljudje se mi smilijo« (Mt 15,32), kot Kristusu. Ludvik jim je množil kruh – dobesedno. Resno je vzel naročilo: »Vi jim dajte jesti!« (Lk 9,13).

Po njem je bila za Indijce Jezusova ljubezen vidna in otipljiva.

Imenovali so ga »človek z zelenim prstom«. Kot v pravljici dobrih ljudi: ob njem je vse postalo rodovito. Vse je namreč raslo iz ljubezni, ki je najvišje spoznanje.

... ki bi preoral vso Indijo

Žitna polja, nasadi, nove hiše, cerkve, šole ... so njegovo delo. Kot bi v rajju prav on slišal Božje naročilo človeku: »Podvrzita si zemljo in ji gospodujta!« Pokazal je, kako se je treba dejavno spoprijeti z življenjem,

ne le pasivno čakati. »Imamo pamet in roke, to je treba uporabiti. Preoral bi vso Indijo in jo zasejal in zasadil in bilo bi kruha v izobilju za vso milijardo in sto milijonov.« Zares, bil je kltivator Indije celih 58 let.

Zvest Božjim načrtom

Tak je bil salezijanec – pomočnik don Boskovich zamisli. Misijonar Ludvik nam kot Keréc iz Hongkonga leta 1928 kliče: »Kdo nam bo sledil?« Res, kdo jim bo sledil? Naj tega dela ne opravljamo več, ker se nam dobro godi in ne vidimo drugih? Z Ludvikom je tudi zadnji iz vrste osmih slovenskih salezijanskih misijonarjev v Indiji odšel.

Sedaj je stopil na stopnico, ki mu je odprla obzorja do največje in neskončne Ljubezni. Ker je bil v tem življenju zvest Božjim načrtom, naj ga Bog postavi čez neskončna prostranstva Božjih polj in žitnic v nebeškem kraljestvu. Tam, med klasjem, ki obilno rodi kruh za reveže, tam bo zares doma, tam bo v polnosti srečen.

V KEREČEV SKLAD

za salezijanske misijone in misijonarje ter za stroške postopka za beatifikacijo misijonarja **ANDREJA MAJČNA** ste od 26. oktobra do 27. decembra 2010 darovali: Bernik I., Brezavšček R., Brodarič M., Čujec S., Ferjančič F., Hribernik P., Kanalec C., Kavčič J., Kerec M., Kreslin M., Kržišnik Z., Macerl I., Meglen I., Meglen J., Mihelčič A., Mihelčič M., Morela okulisti, Ogrin F. in I., Rot M., Sraka J., Strniša A., Trstenjak J. in M., Urbanija L., Vojska M., Vučan M., Žabnikar F., Željko M., Žunter I. in nekateri neimenovani dobrotniki. **BOG POVRNI!**

MAJČEN

© arhiv ASD

Salezijanec po milosti Božji

Kaj bi bilo, če v Andreju ne bi bilo trme vztrajnosti, močne volje, ki si jo je pridobil v dosedanjih preizkušnjah? No, ni bila samo njegova trma, predvsem ga je vodila Božja milost, ki ga je tudi na tak način pripravljala na življenjske preizkušnje, ki so ga čakale v prihodnosti, za katere on ni vedel, vedel pa je Bog. Kot pravi nekdo: »Trdi časi minejo, trdni ljudje pa ostanejo.« Končno je prišel tudi zanj vesel trenutek prvih zaobljub: Zdaj pa sem salezijanec!

Pripravil Tone Ciglar

Podaljšanje noviciata

Prišel je 8. september 1925, dan prvih triletnih zaobljub za vse moje sonovince, ne pa tudi zame. Meni je magister kratko, brez razlage, dejal, da moram še počakati. Torej novo ponižanje, ki ga moram sprejeti kot izraz Božje volje. Tako kartuzijanskim novincem predstojnik reče da ali ne, kadar se mu bo pač zdelo. Tuhtal sem, kaj je bilo v ozadju tega. Gotovo je, da nisem imel predpisane aspirantata (neposredne priprave na noviciat), ki naj bi trajal vsaj tri mesece. Morda pa so hoteli še preizkusiti mojo potrpežljivost, ki

pa sem se je naučil od matere. Pozneje sem odkril v svojih dokumentih, kjer je bilo zapisano, da naj bi jaz ne začel noviciata 8. septembra z drugimi novinci, ampak šele 3. oktobra 1924. Meni ni nikdar nihče rekel, da sem začel noviciat pozneje; zato so določili, da bom prve zaobljube izpovedal 4. oktobra 1925.

Podaljšani noviciat, ki je trajal mesec dni, sem dobro izrabil. Delno mi ga je vzel tudi asistent Ščap, ki me je prosil, da bi ga naučil igrati violino, ki sem se je učil na učiteljsku štiri leta. Res sem večkrat sodeloval pri orkestru, vendar posebnih muzikalčnih talentov mi Gospod ni dal. V nekaj urah sem ga naučil osnov teh-

nike in teorije, ki sem jo dobro poznal. Potem pa je Ščap že bolje igral kot njegov učitelj Majcen.

Prve zaobljube

Veliko sem premišljeval o pripočilih magistra Bartoluzzija, ki nam je zadnje tedne v noviciatu govoril o spominih na noviciat, ki naj bi bili nekakšni sklepi, s katerimi bi se posvetili Mariji kot don Bosko: vedno hrepeneti po svetosti in popolnosti, izprositi si misijonski poklic, vsem biti vse, da bi zveličali svojo dušo in za to pridobili še druge ...

Končno je prišel 4. oktober 1925, dan, ko sem se Bogu posvetil s prvimi redovnimi zaobljubami v salezijanski

BOŽJI SLUŽABNIK

družbi. Vse do danes sem vsako leto na ta dan obnovil prvotno izpoved zaobljub. Ta dan sem si ponavljal z Gregorčičem: »Daritev bodi ti življenje celo!« Mati mi je na spominsko podobico zapisala: »Če hočeš zvrhano mero veselja ter v duši polnost miru in Božjega blišča, postani duhovnik, toda postani res ves!« Podarila mi je Filotejo sv. Frančiška Saleškega. V to knjigo sem zapisal: »Ta knjiga je dar moje mamice, ko sem bil v noviciatu. Nosil sem jo kot dragoceno duhovnost po svetu in zidal svoje duhovno življenje, kot ga je zidal bogoslovec don Bosko.«

Tako sem lahko sklenil z ugotovitvijo: »Po milosti Božji sem postal salezijanec!«

Vztrajnost

Do konca sem se prerinil samo zaradi svoje trme. Mama mi je vedno govorila, da sem že kot majhen fantek bil precej samosvoj in če sem imel kaj v glavi, sem to hotel izpeljati do konca. Grda navada pa je le botrovala lepim uspehom, da sem vedno lahko pel hvalo Bogu v salezijanskem poklicu, čeprav sicer nevreden, pa toliko bolj potreben.

Velik vpliv je imela name knjiga Valjavca o Mali Tereziki. To knjigo sem vse življenje nosil s seboj in čudim se, kako da mi je ob treh izgonih iz komunističnih dežel niso vrgli stran. Potem je bil tu svetniški zgled Chartorskega in Beltramija. Seveda me je prevzelo življenje don Boska.

Salezijanec – nadaljevanje učitelja

Noviciat sem nekako začel z mislimi vrhovnega predstojnika bl. Filipa Rinaldija, ki mi je dal podlago za asketsko življenje, in sicer posvečenega dela. Zelo me je tudi zanimala misijonska akcija in misijonska družbica – krožek, kjer smo predelovali salezijanske misijone, posebej Keréca. Ni čudno, če sem po priporočilu magistra ob koncu noviciata v prošnji za zaobljube prosil Jezusa in Marijo za tri milosti: biti čist, biti salezijanec do konca in biti misijonar, če je treba, tudi za ceno mučeništva.

Lahko rečem, da me je veselilo vse, česar sem se lahko naučil in bi mi lahko pomagalo pri mojem učiteljskem poklicu. Z veseljem sem prebral nemško pedagoško knjigo o značajih, kar mi je pomagalo pri pouku in sem si zaslužil javno pohvalo šolskega nadzornika Stiasnyja. Pri salezijancih sem kar požiral vse, kar je bilo najti pedagoškega. Med učiteljskim in salezijanskim duhovniškim poklicem nisem videl druge razlike, kot to, da je duhovniški poklic samo nadaljevanje v polnejši meri mojega učiteljskega poklica. Nekako takole sem filozofiral in zdi se mi, da je bila po Božji previdnosti učiteljska pot obogatena z evangelijem po don Boskovi pedagoški usmeritvi. Tako sem vse življenje ostal učitelj in bil seveda tudi duhovnik. □

IZROČAM SE SVETI TROJICI

po rokah Brezmadežne Pomočnice. Izročam se neskončni Ljubezni in to vsak trenutek, vsak utrip srca. Hvala za vse!

Očisti me po molitvi, zakramentih, po premišljevanju.

Očisti me vseh mojih grehov, oprosti me skušnjav nemira.

Želim biti znamenje Jezusa Kristusa, don Boska, Marijinega salezijanca.

Reši me pogubljenja,

prosim Marijo večnega življenja.

Molim nenehni *confiteor* – očiščenja in posvečevanja.

Tako tudi danes.

Andrej Majcen, 15. januar 1992.

MOLITEV

da bi Bog poveličal

Božjega služabnika Andreja Majcna

Neskončno sveti Bog.

Tvoj zvesti služabnik Andrej Majcen, misijonar na Kitajskem in v Vietnamu, goreč salezijanec in duhovnik, je z velikim žarom vsem oznanjal evangelij, še posebej ubogi in zanemarjeni mladini.

Na goro svetosti se je vzpenjal z velikodušno dobroto in ljubeznivostjo ter s posredovanjem tvojega usmiljenja v zakramentu svete spovedi.

Prosimo te, poveličaj ga pred nami na čast oltarja. Pomagaj nam, da ga bomo vneto posnemali in tebe iskreno častili.

Po njegovi priprošnji nas usliši v naših potrebah.

(Lahko vstavimo namen.)

Naj bo tudi naše življenje ena sama hvalnica tebi, ki si slavljem zdaj in vekomaj. Amen.

S cerkvenim dovoljenjem, Nadškofija Ljubljana. Datum: 17. 11. 2006, št.: 1923/06.

Prosimo, da o morebitnih uslišanjih sporočite na naslov: Salezijanski inšpektorat (Tone Ciglar), Rakovniška 6, 1000 Ljubljana, telefon: 041/317.318, e-pošta: tone.ciglar@salve.si Na istem naslovu dobite tudi vse informacije.

Študentski dom na Gornjem trgu

V starem centru Ljubljane so sestre hčere Marije Pomočnice v času povojnega preganjanja našle prvo zatočišče. V hiši, ki je v vrsti stavb pod grajskim gričem na Gornjem trgu 21. V prvi sobici brez vrat gotovo ni nobeni prišlo na misel, da se bo ravno v tej hiši skozi leta razširjala dejavnost hčera Marije Pomočnice.

V TEJ ZGRADBI JE V ZADNJIH DESETLETJIH DOŽIVELA SVOJ ČAS VZGOJE in priprave na redovni poklic večina današnjih slovenskih sester. Zaradi skromnosti in preprostosti življenja je stavba dobila ime Belehem.

V tej hiši je živela tudi s. Alojzija Domajnko. Sestra, ki je vodila prvo skupino štirih sester, ki so leta 1936 prišle iz Italije. V letih po vojni je z modrostjo podpirala in povezovala sestre, ki niso mogle živeti v skupnosti. Prav tu na Gornjem trgu je veliko spominov povezanih z zadnjimi leti njenega življenja. Svojo življenjsko pot je zaključila pred 40-imi leti, 8. novembra 1970.

Od leta 1992 naprej so v hiši, ki je počasi zapolnjevala razne kotičke, dobivale prostor dijakinje. Imele so preproste pogoje internata, ki se ga z veseljem spominjajo.

Obnova

Hiša, posebej še zadnji odkupljeni del, v katerem so do 2005 živele stranke, je vedno bolj klicala po obnovi. Sestre smo se te obnove bale, tako zaradi njene zahtevnosti kot zaradi finančnega zalogaja, ki ga je takšna obnova predstavljala. Zato smo se odločile za prodajo te stavbe in iskale možnosti, da na kakšnem drugem kraju poskrbimo za dom, kjer bomo lahko delale dobro mladini. A Božja previdnost je stvari usmerila drugače. Vrhovna mati iz Rima nas je spodbudila, naj ne zapuščamo kraja, ki ima za nas določen

POMOČ

je lahko v raznih oblikah. Ena izmed njih je lahko, da namenite del dohodnine. Svoje denarne prispevke pa lahko izročite osebno ali nakažete na transakcijski račun:

Družba Hčera Marije Pomočnice
Rakovniška 21
TRR 02058-0019151137
Sklic 00 24
Bog povrni!

Študentke v domu Alojzije Domajnko na Gornjem trgu v Ljubljani

© arhiv HMP

zgodovinski pomen, ki je v centru mesta in zato dostopen mladini, predvsem študentkam.

V sprejetju tega naročila Matri smo z zaupanjem v Božjo pomoč začele z obnovitvenimi deli. Obnova hiša, katere začetek sega vsaj v XVI. stoletje, je prinašala vsak dan nova presenečenja in naraščalo je število nepredvidenih del. Dela so se pričela novembra 2009 in se v teh mesecih zaključujejo. Zelo dobra delovna ekipa je pod budnim očesom arhi-

tektka in nadzornih opravila dela na izjemno dober in iznajdljiv način.

Študentski dom

Tako si od oktobra 2010 hišno kljuko podaja lepa skupina študentk, ki s hvaležnostjo preživljajo svoj čas v novih prostorih Študentskega doma Alojzije Domajnko. Želimo biti ob njih, da bodo rastle tudi v veri in življenjski modrosti.

Hvaležne smo za vsak dar vaše naklonjenosti, molitve in žrtve. Is-

kreno pa se priporočamo tudi za materialno podporo, da bomo velike dolgove, ki jih to delo še pušča, lahko z vašo pomočjo poravnale. Vemo, da je Gospod z nami in da je vse, kar delamo zanj, blagoslovljeno. Vse naše dobrotnike nosimo v svojih molitvah, da bi Gospod vedno blagoslavljal velikodušnost vsakega.

s. Majda Pangeršič, ravnateljica skupnosti in Študentskega doma Alojzije Domajnko

© I. Vrnovški

Maribor

BLAGOSLOV NAČRTOV ZA GRADBENO DOVOLJENJE

V kapeli župnije sv. Janez Bosko v Mariboru je nadškof dr. Franc Kramberger ob spominskem dnevu Marije Pomočnice, 24. julija 2010, blagoslovil načrte za gradbeno dovoljenje za gradnjo don Boskovega centra s cerkvijo, župnijskim in salezijanskim domom ter mladinskim centrom. Tega dogodka so se poleg inšpektorja dr. Alojzija Slavka Snoja in sobratov udeležili tudi arhitekti zakonca Katarina in Miha Dešman ter Eva Fišer z otrokoma. Arhitekti in drugi projektanti zaključujejo podrobne načrte za izvedbo, po plačilu komunalnega prispevka pa pričakujemo tudi gradbeno dovoljenje.

T. L.

Stična

**ANTON GRM POSVEČEN V
DIAKONA**

V starodavni baziliki Žalostne Matere Božje v Stični je na misijonsko nedeljo (24. oktober) skupaj s šestimi drugimi kandidati iz ljubljanske nadškofije in iz cistercijanskega reda ljubljanski nadškof in metropolit dr. Anton Stres v diakona posvetil salezijanca Antona Grma.

Anton Grm, iz župnije Dobropole-Videm, je v salezijansko družbo vstopil v zrelih letih. Po pridobljeni srednješolski izobrazbi elektrotehnik-elektronik je bil že dobro desetletje zaposlen. V tem času je bil tri leta laiški misijonar v Braziliji, na misijonu slovenskega misijonarja Ernesta Saksida v mestu Corumbà, zvezna država Mato Grosso. Sam pravi, da so prav tam »pognale korenine hrepenenja po duhovnem poklicu«. M. L.

Veržej

ZBOR SMG

V Veržeu je 19. in 20. novembra 2010 potekal Zbor salezijanskega mladinskega gibanja, na katerem se enkrat letno zberejo predstavniki vseh mladinskih centrov, skupin in drugih programov, ki potekajo pod okriljem don Boskove karizme.

Prišlo nas je 34, tako mladih kot salezijancev, sester, salezijank sotrudnic. Namen zbora je bil predvsem okrepiti povezanost in sodelovanje med mladimi, ki se zbiramo in delamo za mlade, kot sta to počela don Bosko in Marija Dominika Mazzarello. Med zaključno sveto mašo smo vsi izrekli osebno zavezo in pripadnost salezijanskemu mladinskemu gibanju ter delu z mladimi. MR in ŠK

© G. Furman

Stična, nadškof Stres posvetil Antona Grma v diakona

© arhiv SMP

Veržej, Zbor salezijanskega mladinskega gibanja

Bled

**DUHOVNI KONEC TEDNA
ZA SODELAVCE KARITAS**

Sodelavci župnijskih Karitas radvljiške dekanije so od 5. do 6. novembra 2010 pri sestrah hčerah Marije Pomočnice v Marijinem domu na Bledu doživeli duhovni vikend z naslovom »Nosite bremena drug drugemu«. V pogovoru, molitvi, filmu in delavnici so odkrivali in poglobljali duhovne temelje karitas – dejavne ljubezni. K poglobljenemu in zavzetemu služnju potrebnim je udeležence močno nagovoril g. Tone Kompare, župnik v Trnovem in direktor Škofijske Karitas Ljubljana.

s. Martina G.

Novo mesto

PRIPRAVA NA BOŽIČ

Sestre hčere Marije Pomočnice v Novem mestu so z oglasom »Ob pripravi božičnih jedi in pogrinjkov se dekleta in žene duhovno pripravimo na božič« vabile, da se jim pridružimo (10.–12. december). Udeleženske smo odkrivale svoje kuharske in umetniške talente. Sprehod ob Krki, obsijani s soncem, nam je dal novih moči, da smo ob večerih lahko sledile meditativnemu razmišljanju s. Marije ob odlomku Svetega pisma ali ogledu filma ob odkrivanju večne božične skrivnosti učlovečenega Boga. Skupne molitve hvalnic in ve-

ZGODILO SE JE

Novo mesto, priprava na božič pri sestrah HMP

© arhiv HMP

Bled, duhovni konec tedna za sodelavce Karitas

© arhiv HMP

černic, priprava na adventno spoved in sveta maša, ki jo je daroval v samostanski kapeli dr. Janez Gril, so dopolnile naše dni bivanja pri sestrah HMP. *Jolanda Polajnar*

Bled DUHOVNE VAJE ZA ŠTUDENTE

Od 17. do 19. decembra se nas je v Marijinem domu na Bledu na duhovnih vajah za študente in mlade v poklicih zbralo 32 mladih, da bi se v zadnjih dneh pred božičem nekoliko ustavili in se bolje pripravili na praznik Gospodovega rojstva. S pomočjo voditeljev, s. Marije Imperl,

s. Barbare Poredoš in Jureta Babnika, smo razmišljali ob izbranih svetopisemskih odlomkih, kar nekaj časa smo namenili tudi osebnemu delu.

Pomembno mesto je v teh dneh zavzemala večerna adoracija, ko smo se lahko srečali z Jezusom, imeli pa smo tudi lepo priložnost za spoved ali pogovor s katerim od voditeljev. Vsak od nas je prišel s svojimi vprašanji in pričakovanji in vsakega od nas se je na poseben način dotaknilo kaj drugega, gotovo pa nas vse še vedno spremlja misel na goreči grm kot podobo evharistije—Božje ljubezni, ki gori, a ne zgori. *K. T.*

Reka

ROMANJE NEKDANJIH GOJENCEV

V soboto 11. septembra 2010 smo se nekdanji gojenci odpravili obujat spomine v Salezijanski zavod na Reko. Sprejela sta nas Mirko Barbarič, ravnatelj zavoda, in Niko Tunjčič, ravnatelj Salezijanske klasične gimnazije. Po sveti maši za pokojne salezijance in profesorje nam je ravnatelj gimnazije razkazal prostore in predstavil program gimnazije. Nato smo se po bratskem srečanju odpravili še na božjo pot na Trsat k večericam. *Jože Cerovšek*

Rim

SREČANJE EVROPSKIH INŠPEKTORJEV

Vrhovna hiša salezijancev je gostila tretje srečanje salezijanskih inšpektorjev iz celotne Evrope. Vrhovni predstojnik Pascual Chavez zbira predstojnike k razmišljanju o »Načrtu Evropa«. Med udeleženci je bil tudi slovenski inšpektor dr. Alojzij Slavko Snoj.

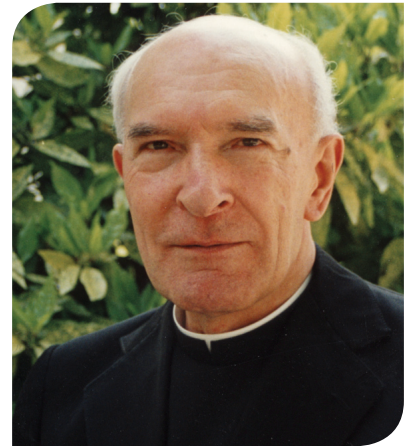
»Načrt Evropa« izhaja iz zadnjega vrhovnega zbora salezijanske družbe (2008) in ima za namen poživitev salezijanske karizme, don Boskovega duha v Evropi. Na stari celini se v salezijanskih ustanovah ponekod kaže nekakšna utrujenost, drugje togost struktur, zopet drugje pomanjkanje osebja, prevelika razpršenost, preveč raznolikih dejavnosti ... Zato si je salezijanska družba na svetovni ravni pred leti zadala za osrednje prizadevanje v prihodnjih letih, da bi se salezijanska karizma v Evropi, od koder se je pred mnogimi desetletji razširila domala na vse konce sveta, ponovno razcvetela. *M.L.* ↪

© T. Rebevšek

Romanje nekdanjih gojencev na Reko

dr. Janez Jenko SDB duhovnik (1923–2010)

3. novembra smo na Trsteniku k večnemu počitku pospremili duhovnika salezijanca Janeza Jenka. Rodil se je leta 1923 v Vodichah nad Ljubljano, materi Mariji r. Hacin in očetu Jožefu. Redovne zaobljube v salezijanski družbi je izpovedal 3. avgusta 1940.

Po svetu se je leta 1945 končala druga svetovna vojna, ki je tudi mladega Janeza potegnila v svoj tok, a na Slovenskem se je nadaljeval posurovel čas! V družbi toliko mladih vojakov je študent Janez vrnjen s Koroške in z njimi preživlja preizkušnjo taborišča smrti v tedanjih Škofovih zavodih v Šentvidu. Morda ga je rešila civilna obleka, ki mu jo je ob slovesu mati potisnila v nahrbtnik.

Teologijo študira na Teološki fakulteti Univerze v Ljubljani od 1945 do 1949. Večne zaobljube napravi na Rakovniku v Ljubljani l. 1948 in 29. 6. 1949 prejme duhovniško posvečenje po rokah tedanjega pomožnega ljubljanskega škofa Antona Vovka. Nato je moral še doslušiti vojaški rok. Pred in po tem je bil katehet in zborovodja na Rakovniku do leta 1954, saj je bil glasbeno nadarjen in tudi odličen pevec. Nato je bil nekaj časa ravnatelj salezijanskih bogoslovcev, ki so tedaj morali bivati v ljubljanskem semenišču.

Potem je prišel na Kodeljevo in je na Teološki fakulteti v letih

© arhiv HMP

Bled, duhovne vaje za študente

Želimlje

ZGOŠČENKA GIMNAZIJE ŽELIMLJE

Ob 20. rojstnem dnevu Zavoda sv. Frančiška Saleškega je 15. decembra 2010 izšla nova zgoščenska pevk in pevcev Gimnazije Želimlje–Exultate! Na njej je raznolik pevski mozaik, ki je nastajal v letih od 2003 do 2010: od Gallusa do slovenskih ljudskih in slovenskih zimzelenih melodij, od sakralnih latinskih in angleških do spirituala in angleške popevke. Za vsakogar in za vsak trenutek.

P.P.

naročniki Sal. vestnika, člani Mašne zveze in molivci za duh. poklice

1954/1956 opravil doktorski študij z disertacijo Apostol Pavel psiholog. Tedaj je postal župnijski upravitelj pri sv. Družini v Mostah, do leta 1959; nato v Cerknici, od l. 1959 do 1967. Od tu je že hodil pridigat misijone. V letu 1967/1968 je bil ravnatelj in župnik na Kodeljevem. V Želimljem se je l. 1966 začel salezijanski noviciat in nato privatni gimnazijski program. Janez je bil imenovan za kateheta, profesorja latinščine in ravnatelja Srednje verske šole v Želimljem (1968/1969). V Želimljem je potem živel do konca svojega življenja.

Ko je l. 1970 postal inšpektorični delegat za pastoralo, se je uveljavil kot rodoviten nabožni pisatelj in odličen pridigar. Sodeloval je v raznih salezijanskih, škofijskih in medškofijskih službah. Leta 1992 ga je ljubljanski nadškof Alojzij Šuštar imenoval za prvega postulatorja v škofijskem postopku za priznanje mučeništva Alojzija Grozdeta.

Klasična izobrazba, nadarjenost, muzikalnost in ljubezen do branja in do lepe slovenske besede – vse to je sobratu Janezu pomagalo, da je izoblikoval živahen in neposreden slog, da mu je slovenska beseda tudi pisno izredno tekla. Vrsta njegovih natisnjenih knjižic je prej kot na Slovenskem lahko izšla v zamejstvu in tujini. Od nove pa vse do zlate maše je pisal knjižice, šmarnice, vrtnice ter druge nabožne in versko-vzgojne knjige: o mladini, družini, Mariji. Preprosto ljudsko versko branje v tem ošabnem času pri nekaterih ni cenjeno. Številna zahvalna pisma, ki jih je avtor prejemal, pa dokazujejo, kako so še posebno ostareli in bolniki po domovih brali njegove knjige.

Ves čas duhovniškega življenja, tja do osemdesetega leta, je kot nadarjen govornik z zgledi navduševal mlade in manj mlade poslušalce kot goreč oznanjevalec Gospodove blagovesti in Marijine slave. Vodil je duhovne obnove in duhovne vaje, tečaje za življenje, ljudske misijone ... Vodil naj bi 353 ljudskih misijonov

Andolšek Marjeta, Turjak
Bajc Francka, Col
Bauer Marija, Stari trg na Kolpi
Bedeč Adela, Boreča
Bizjak Slavka, Col
Butala Marija, Stari trg na Kolpi
Čemažar Nežka, Ljubljana
Črnigoj Marija, Vrtovin
Dobravec Angela, Češnjica
Erlah Gabrijela, Sr. vas / Boh.
Erlah Antonija, Ljubljana
Erman Marija, Šentjanž
Frelj Dominik, Bled
Gomboc Terezija, mati duh.
Grčar Tatjana, Ljubljana
Gregl Julijana, Remšnik
Gumzej Frančiška, Srednja vas
Hofman Marija, Križevci
Ilc Marija, Goriča vas
Ivanič Jožefa, Radenci
Janša Mici, Ribno
Jelnikar Danica, Ljubljana
Jerebic Marija, Lipovci
Knavs Marija, Soča
Kosi Julijana, Ljubljana
Koštric Ana, Melinci, mati duh.
Kovač Hedvika, Krško
Kovačič Frančiška, Gorenja vas
Kovačič Karolina, Šentrupert
Kralj Julka, Boštanj
Kuhar Marija, Veržej
Kure Marija, Čeplje
Lavrič Konzulata, Petrinci
Levičar Ana, Gora
Lilek Ana, Radenci
Lugarič Fani, Pilštanj
Lukač Ferdinand, Dokležovje
Lužar Mihaela, Gabrijele
Majcen Terezija, Ižakovci
Markočič Milojka, Vipolže

Matičič Angela, Cerknica
Moškon Marija, Vrhnika
Novak Alojzija, Boštanj
Novak Angela, Ljubljana
Otoničar Marija, Begunje / C.
Pajk Marija, Trnovec
Potrebuješ Helena, Vrhnika
Prah Pavla, Šentrupert
Premrl Marija, Apače
Pucelj Roza, Šentvid pri Stični
Radelj Ana, Višnja Gora
Rauter Antonija, Žiče
Rebernik Ana, Stahovica
Renko Marija, Šentjanž
Roglič Marija, Stahovica
Satler Leopoldina, Kočno
Setnikar Julijana, Škofja Loka
Silvester Marta, Ljubljana
Skrlj Zofka, Begunje pri Cerknici
Smolič Marija, Gabrovka
Sodja Angela, Češnjica
Srebrnič Alojzija, Plešivo
Sreš Viktor, Murska Sobota
Staudohar Julijana, Predgrad
Škarja Frančiška, Straža
Štiglic Jožefa Zora, Šmartno /Dr.
Tonkovič Fanika, Postojna
Tršinar Jerica, Telčice
Udovč Marija, Boštanj
Valand Vikica, Sevnica
Verdir Frančiška, Duplje
Vidmar Angelca, Begunje pri Cerknici
Vidmar Marija, Grosuplje
Vovko Vida, Ljubljana
Zupanc Jože, Ljubljana
Žagar Cecilija, Šentvid pri Stični
Žagar Ludvik, Novo mesto
Žibert Ana, Krška vas
Žolger Ivica, Velenje

(najbrž so vključene tudi duhovne obnove).

Z oznanjevanjem in misijonarjenjem je bil življenjsko povezan. Bog mu je naklonil 70 let redovniškega in 61 let duhovniškega življenja. Na prvih postajah njegovega duhovniškega življenja ni manjkalo preizkušenj, kakor je sam dejal. »Nenehna zasliševanja in zastraševanja na Udbi so nas utrjevala v neustrašnem pogumu! Izredno zahvalo dolgujem Mariji Pomočnici, saj me je v času vojne in po njej štirikrat rešila smrti: v Vetri-

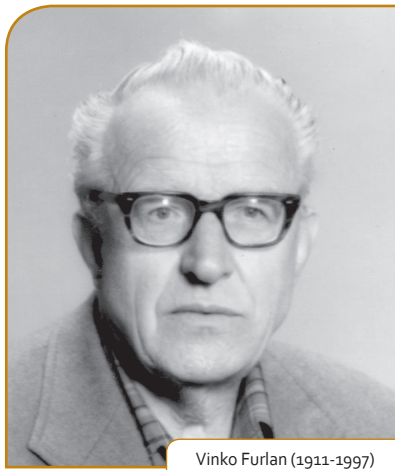
nju, na Jesenicah, v Kranju in Šentvidu,« je zapisal ob biserni maši.

Predstojnik salezijancev dr. Alojzij Slavko Snoj je ob pogrebu navedel besede, s katerimi je sobrat Janez nekoč sklenil razmišljanje na duhovnih vajah (1992) ob spominu rajnih sobratov, ki povzemajo življenjsko držo in vero rajnega sobrata: »Varuj Bog me zdaj oblaka, ki bi sončno luč zakril, srce moje le na to še čaka, kdaj se čas bo v večnost mi prelił; v večnosti pristan, čoln moj je naravnan ...« *povzeto po: A. S. Snoj*

Žive legende

Sobratje pomočniki

Ne samo zanimivo, tudi zelo poučno je, kaj se človeku najlepše in najgloblje zapiše v spomin. V svetoписemskem slogu Jezusa, kisogav Nazaretu zavrnili, bisetodalozapisatitakole: Mnogo je bilo uglednih duhovnikov, profesorjev, doktorjev, ravnateljev v času začetkov v Želimpljem, a nobeden od teh se nam ni tako globoko zapisal v srce in spomin, kakor sobratje pomočniki.

Vinko Furlan (1911-1997)

zadevi, ki bi sama od sebe delovala in še o čem drugem. Pa njegov vrt in ura v zvoniku, ki mu je vedno nagajala.

Mi, ta prvi, se še spomnimo Mirka Šušteršiča, čevljarja z Rakovnika, ki nam je še čevlje popravljaj. Odlikovala ga je velika skromnost, zdrava inteligentnost in seveda igriva hudomušnost. Ob hudomušnost in skromnost ga je spravil le ekonom, ki mu je »pušč« vedno staknil s palice, še preden jo je prinesel v zakristijo.

Veliki zidar v Želimpljem je bil Jeričev Vanek. »Dečki, dečki ... še malo cementa, da bo buole držalo«, nam je vedno govoril. Delaven, skrben, vedno zaposlen, le popoldne ga ni bilo mogoče spraviti od poslušanja slovenske oddaje na »Deutsche Welle«. In potem je Vanek vedel tudi nas učiti.

S kraških Opčin pa je za nekaj časa prišel med nas nadvse zanimivi Matija Sluga, ki je naredil pravo agrarno revolucijo. Mi smo bili vajeni ledenke in podobnih nežnih solat, za njega dni pa je bil na mizi samo »rêdič«, kar je vse, zlasti kuharja, spravljalo v obup. Z njim je takrat iz Italije »prišel« tudi znameniti enoosni traktor Pasquali.

Potem je prišel v Želimplje Ivan Kogovšek, sposoben in večš vsega, eleganten, vedno v kravati. On nas je edini učil, kako da je treba pomaranče jesti z nožem in vilicami. Ker nismo bili dovolj »učljivi«, je kar za nekaj časa usahnila dobava pomaranč.

Piše: Mirko Rakovnik

KO S PRIJATELJI IN TOVARIŠI TEH LEPIH časov spregovorimo o njih, vsakemu nekaj svetlega zažari v očeh. Ob imenih se kar prižigajo iskrive in zanimive anekdote.

Jože Kramar, veliki graditelj Želimpljega, je tako in tako nekaj posebnega.

Jože Šeruga, kuhar, bo večna legenda »šmorna in čežane« najbolj priljubljene petkove večerje. Pa beltiške orgle, o katerih je znal tako vneto pripovedovati, da mu v tistem času ni bilo težko »suniti« kakšen meter »pasje radosti« iz zelo varovnega hladilnika.

Ali don Karlos! Koliko pristne človečnosti, mladosti, živahnosti in zanimivih idej o »perpetuum mobile«

geslo križanke

Geslo tokratne križanke pošljite do 15. februarja 2011

1. nagrada: 3-dnevni paket za eno osebo – bivanje v penzionu Mavrica, Salezijanski zavod Veržej.
2. nagrada: knjiga Andreja Raviera: Učenjak in svetnik Frančišek Saleški.
3. nagrada: knjiga Terezija Bosca: Za vas živim (živiljenepis sv. Janeza Boska).
4. nagrada: knjiga Toneta Ciglarja: Pavel Bernik, Misijonar z Indijske dušo.
5. nagrada: rakovniška knjižica Janeza Vodičarja: O tem se veliko govori.

Rešitev križanke SV 6/2010 Ciril Slapšak (župnik v Celju)

	OSTRKA SLOVA	LETO SLOVA	KET SLOVA	MELOSON VED. TET. SLOVA	SALU JANU SLOVA	PREMA SLOVA	ROKULU SLOVA	PREVA SLOVA	PREKON SLOVA
	PREKON SLOVA	PREMA SLOVA	ROKULU SLOVA	SALU JANU SLOVA	MELOSON VED. TET. SLOVA	KET SLOVA	LETO SLOVA	OSTRKA SLOVA	PREVA SLOVA
	PREMA SLOVA	ROKULU SLOVA	SALU JANU SLOVA	MELOSON VED. TET. SLOVA	KET SLOVA	LETO SLOVA	OSTRKA SLOVA	PREVA SLOVA	PREKON SLOVA
	ROKULU SLOVA	SALU JANU SLOVA	MELOSON VED. TET. SLOVA	KET SLOVA	LETO SLOVA	OSTRKA SLOVA	PREVA SLOVA	PREKON SLOVA	PREMA SLOVA
	SALU JANU SLOVA	MELOSON VED. TET. SLOVA	KET SLOVA	LETO SLOVA	OSTRKA SLOVA	PREVA SLOVA	PREKON SLOVA	PREMA SLOVA	PREKON SLOVA
	MELOSON VED. TET. SLOVA	KET SLOVA	LETO SLOVA	OSTRKA SLOVA	PREVA SLOVA	PREKON SLOVA	PREMA SLOVA	PREKON SLOVA	PREMA SLOVA
	KET SLOVA	LETO SLOVA	OSTRKA SLOVA	PREVA SLOVA	PREKON SLOVA	PREMA SLOVA	PREKON SLOVA	PREMA SLOVA	PREKON SLOVA
	LETO SLOVA	OSTRKA SLOVA	PREVA SLOVA	PREKON SLOVA	PREMA SLOVA	PREKON SLOVA	PREMA SLOVA	PREKON SLOVA	PREMA SLOVA
	OSTRKA SLOVA	PREVA SLOVA	PREKON SLOVA	PREMA SLOVA	PREKON SLOVA	PREMA SLOVA	PREKON SLOVA	PREMA SLOVA	PREKON SLOVA
	PREVA SLOVA	PREKON SLOVA	PREMA SLOVA	PREKON SLOVA	PREMA SLOVA	PREKON SLOVA	PREMA SLOVA	PREKON SLOVA	PREMA SLOVA

Velikega pevca samospevov in sijajnega mizarja Janeza Šantlja sem prvič slišal peti pri sveti Bridi v Hrvatinih. »Janez, ta se vam nikoli ne utruji ...«, je z vsem navdušenjem pel še v starih letih.

Na Rakovniku smo potem imeli cel kup novih legend, od krojača Božiča, mizarja Prevca, Vinka Strahovnika, Lojzeta Pustovrha, Lojzeta Kreseta in Vinka Furlana. Tudi ne moremo kar tako mimo Ivana Pompeta na Trsteniku ali Tomaža Pokorna v Boštanju ter Cirila Jeriča na Kodeljevem.

Koliko je spominov in anekdot, za katere bo resnično škoda, ko bodo utonile v pozabo. Več kot doktorat bi zaslužil tisti, ki bi vse to iz naših spominov skupaj spravil in izdal v zanimivi knjigi.

Jaz pa bom skušal v prihodnjem letu še živeče sobrate pomočnike predstaviti v kratkih filmčkih.

	SESTAVILA MATEJA		MORSKA NIMFA	DEL VEČJE CELOTE	NEKDANJI NADŠKOF FRANC	OTOČJE V ATLANTIKU, AZORI	SLOVENSKI SKLADATELJ OSKAR	PODROČJE POD VLADAVINO EMIRJA	JUŽNOAM. DREVESNA ŽIVAL	SRBSKO MOŠKO IME, ALEKSANDAR
	KRMNA RASTLINA, GOSENIČNIK									
	TUJEC									
	RODBINA (STAR.)									
	NALIVNIK									
							RUPNIK IVAN			LIKOVNA UMETNOST (LATINSKO)
							GRAD PRI MORAVČAH			
SALEZIJANSKI VESTNIK	GLINASTA PIŠČAL	POJAV NA TEKOČINI				TVEGANA NAPOVED				
		RAZPOSAJEN FANT				JAP. NAČIN ROKOBORBE				
STVAR, KI KOMU POMAGA NASLON					VESPI PODOBEN MOTOCEKEL					
					RIM. PISATELJ POMPONIJUS					
BICIKEL				LEDENIK NA ALJASKI				3. IN 19. ČRKA ABECEDE		
				RADIOAKTIV. ŽLAHTNI PLIN				KLADA ZA SEKANJE DRV		
ZAČETNO ZNANJE, TUDI ZAČETEK ABECEDE				OBNOVA, POPRAVILO					KAJNOV BRAT	LONDONSKA GALERIJA
				ZNAČ. PORT. GLASBA						
EGIPČANSKI BOG SONCA			HUDOBNEŽ, NIČVREDNEŽ				PERJE PRI REPI			
			OTOK V KOREJ. PRELIVU				DEDNA ZASNOVA			
HOMERJEV EP O TROJANSKI VOJNI						GNUS, STUD				
						19. IN 7. ČRKA ABECEDE				
OSEBNI ZAIMEK, NIHČE					ČLOVEŠKO OKOSTJE					
MOŠKO IME					ZAKLJUČNA, ODLOČILNA TEKMA					

Nagrajenci prejšnje nagradne križanke

- nagrada:** 3-dnevni paket za eno osebo – bivanje v penzionu Mavrica, Salezijanski zavod Veržej: **Vida JERŠIN**, Ljubljana.
- nagrada:** knjiga Andreja Raviera: Učenjak in svetnik Frančišek Saleški: **Terezija VUČKO**, Kamnica.
- nagrada:** knjiga Terezija Bosca: Za vas živim (življenjepis sv. Janeza Boska): **Alojzija ROŠKAR**, Sv. Jurij ob Ščavnici.
- nagrada:** knjiga Amadeja Brunata: Luč s tabora – Mirjam, mala Arabka: **Majda SLATENŠEK**, Celje.
- nagrada:** rakovniška knjižica Berte Golob: V zrcalu evharistije: **Anton HRASTENŠEK**, Celje.

V VERŽEJ na oddih

V penzionu Mavrica*, ki deluje v okviru Salezijanskega zavoda v Veržeju, vam ponujamo prijetno preživljanje počitnic v mirnem okolju, kjer je veliko možnosti za sprostitve in rekreacijo.**

V tišini hišne kapele lahko najdete mir in se notranje obogatite, skupni prostori in igralnica pa nudijo možnost medsebojnega druženja.

DOBRODOŠLI!

Penzion Mavrica

Puščenjakova ulica 1, Veržej

Tel: 02 588 90 60

GSM: 051 370 377

penzionmavrica@siol.net

www.marianum.si

BLED – MARIJIN DOM

29. januar (sobota): 20.00 – Predavanje za zakonce, starše in mlade.

Predavatelj bo mariborski nadškof pomočnik g. Marjan Turnšek, ki nam bo spregovoril o vrednoti družine. Lepo vabljeni!

25.–27. februar: Duhovne vaje v tišini za študente in mlade v poklicih.

Info in prijave: s. Martina Golavšek

POSTNE DUHOVNE VAJE ZA MLADE

1. BLED: 11.–13. marec
2. VERŽEJ: 18.–20. marec
3. CERKNICA: 25.–27. marec
4. POHORJE: 01.–03. april

Info in prijave: Marko Košnik, Jože Vidic

ŽELIMLJE – DUHOVNE VAJE

18.–20. marec: za fante in dekleta 4.–7. razreda

25.–27. marec: za fante in dekleta 8. in 9. razreda

01.–03. april: za ministrante – fante
08.–10. april: za fante in dekleta 9. razreda in srednješolce

Info in prijave: Klemen Balažič

RAKOVNIK

VEČERI DRG – DUHOVNE RITMIČNE GLASBE

3. marec, 7. april, 5. maj ... KDAJ: prvi četrtek ob 20.00. KJE: dvorana v gradu RAKOVNIK, Ljubljana. KAJ: predstavitev izvajalcev DRG, pričevanja, molitev, razvijanje scene DRG, druženje

Info: Matjaž Knez

ŽELIMLJE

Informativni dnevi

V petek, 11. februarja 2011, ob 9. in 15. uri ter v soboto, 12. februarja 2011, ob 9. uri. Več informacij po telefonu 01/47.02.104, elektronski pošti zelimlje@zelimlje.si ali na domači spletni strani www.zelimlje.si.

DAN ODPRTIH VRAT – V SEMENIŠČIH IN REDOVNIH SKUPNOSTIH

Sobota, 5. marec.

Za **ljubljsko** metropolijo – v župniji Ljubljana Koseze (v nadaljevanju pri jezuitih v Dravljah in sestrah notredamkah v Kosezah).

Za **mariborsko** metropolijo – v mariborskem bogoslovju, Slomškovem dijaškem semenišču ter različnih moških in ženskih redovnih skupnostih.

LJUBLJANA RAKOVNIK PIP – PRIDI IN POGLEJ 25.–27. feb.

V formacijski skupnosti na Rakovniku pripravljamo od 25. do 27. februarja 2011 program za fante (nad 17 let), ki bi želeli poglobljeno spoznati salezijansko življenje: izkušnja življenja, dela in molitve v skupnosti, spoznavanje salezijanskega poslanstva (v Sloveniji) in posvečenega življenja.

Informacije in prijave: Janez Potočnik

ROMARSKI SHODI PRAZNIK SV. JANEZA BOSKA – tudi ZA MLADE 30. januar, 15.00

Sveta maša ob 15.00, pri kateri bo vsak prejel pismo vrhovnega

predstojnika salezijancev, ki ga vsako leto napiše za spodbudo mladim. Nadaljevali bomo s sproščenim druženjem, klepetom, petjem ... Povabite Vaše mlade, da se veselimo skupaj z don Boskom.

Vabi: koordinacijska ekipa Salezijanskega mladinskega gibanja (SMG).

Info in prijave: Marko Košnik, s. Marija Imperl

OTROŠKI PEVSKI ZBORI

6. februar (nedelja): 15.00 – tradicionalno srečanje otroških pevskih zborov ob prazniku sv. Janeza Boska. Pri maši bo s skupnim petjem ob spremljavi orkestra glasbene šole Rakovnik in prijateljev sodelovalo okrog 50 otroških zborov (1000 mladih pevcev).

LITURGIČNI PRAZNIK SV. JANEZA BOSKA

31. januar (ponedeljek): Svete maše bodo ob 7.00, 10.00, 18.30. Celodnevno češčenje Najsvetejšega.

SALEZIJANSKI MISIJSKI DAN

27. februar (nedelja): 15.00 – salezijanski misijski dan ob prazniku salezijanskih mučencev sv. Alojzija Versiglia in Kalista Caravaria.

Klemen BALAZIČ, Želimlje 46, 1291 Škofljica, tel. 01/47.02.123 ali 031/468.974; e-mail: kbalazic@gmail.com

s. Martina GOLAVŠEK, Marijin dom Bled, Partizanska 6, 4260 Bled, tel. 04/57.41.075 ali 031/443.771; e-mail: md.bled@gmail.com

s. Marija IMPERL, Rakovniška 21, 1000 Ljubljana, tel.: 041/982.866; e-mail: imperl.marija@gmail.com

Marko KOŠNIK, Želimlje 46, 1291 Škofljica, tel. 051/337.556, e-mail: marko.kosnik@salve.si

Matjaž KNEZ, Rakovniška 6, 1000 Ljubljana, tel. 031/556.239, e-mail: matjaz.knez@gmail.com

Ivan TURK, Puščenjakova 1, 9241 Veržej, tel. 031/358.018, e-mail: ivan.turk@salve.si

Sprotne informacije o dogodkih: www.donbosko.si (salezijanci) in www.hmp.si (sestre hčere Marije Pomočnice)

CARLO NANNI
Don Boskov preventivni sistem
 Poizkusi ponovnega branja
 za današnji čas

Knjiga predstavlja nekaj "poskusov ponovnega branja" don Boskovega preventivnega sistema v času današnje vzgoje. Avtor se zaveda omejenosti te "naloge", a upa, da bo knjiga lahko pripomogla h kakšni dodatni ideji o vzgoji, ob poglobljanju in ponovnem vrednotenju don Boskovega preventivnega sistema in najboljše salezijanske vzgojne tradicije.

BRUNO FERRERO
Še vedno nekdo pleše

Nove zgodbe za srce in dušo. Preproste življenjske skrivnosti. Sreča za Boga smo mi. Ustavi se, zapri oči, usta in ušesa. Čutil boš Boga, ki pleše okoli tebe.

PRIPRAVA ZA TISK
ZALOŽBA - VIDEO
TRGOVINA

Rakovniška 6 - Ljubljana
 01 427 73 10 - info@salve.si
 www.salve.si

trgovina je odprta vsak delovni dan 8.00-18.00 - ob sobotah 8.00-13.00 ter ob romarskih shodih

Lev in komar

© D. Gačnik

Bruno Ferrero

NA BREGU POTOKA JE SPAL DROBCEN komar. Iz globine gozda pa se je zaslišalo strašansko rjojenje. Ubogi komarček se je zelo ustrašil. Velik, ogromen in debel lev, ki je iskal večerjo, je rjovel na vso moč. Komar je ogorčen zakričal: »Ej, gospod! A bi prenehali? Kaj pomeni ta hrup? Zakaj ne pustite spati ljudem v miru? S kakšno pravico ste tukaj?«

Lev je bahavo dejal: »S kakšno pravico? Z mojo pravico! Jaz sem kralj živali! Delam, kar mi paše, govorim, kar mi paše, jem, kar mi paše, grem, kamor mi paše! Jaz sem vendar kralj živali!«

»Kdo je rekel, da ste vi kralj?« je mirno vprašal komar.

»Kdo je rekel?« je zarjovel lev. »Jaz to pravim, ker sem najmočnejši in se me vsi bojijo.«

»Jaz, na primer, se vas ne bojim, torej niste kralj.«

»Da nisem kralj? Ponovi, če si upaš!«

»Seveda, ponavljam to. Niste kralj in ne boste kralj, dokler se ne boste borili z mano in me premagali.«

»Da bi se boril s tabo?« je bolj mirno dejal lev. »To je nezaslišano! Lev proti komarju? Mali nepomemben atom, samo pihnem in znašel se boš na koncu sveta!«

A ni nikogar poslal nikamor. Trudil se je in pihal na vso moč. Toda vse,

kar je dosegel, je bil samo gugajoči se komar na stebelu trave, ki je klical: »Močnejši sem od vas! Jaz sem kralj!«

Takrat je lev izgubil občutek za razmerja. Z odprtim gobcem se je vrigel naprej, da bi pojedel komarja, a je pogoltnil samo kepo zemlje. Kje pa je bil prebrisani insekt?

Prav v nosnici gospoda leva. Nagajivi komar ga je takoj začel žgečkati in pikati.

Lev je z glavo udarjal ob drevesa, se praskal s svojimi kremplji, hrumel, rjovel ... »Oh! Moj nos! Moj ubogi nos! Usmili se me! Pridi ven! Ti si kralj živali, vse si, kar hočeš ... Samo pojdi iz moje-ga nosu!« je jokal lev.

Takrat je komar zletel iz nosnice leva, ki je ponižan in osramočen izginil globoko v gozd. Komar pa je plesal od sreče: »Kralj sem, kralj, kralj, kralj! Premagal sem leva! Pobegnil je pred mano! Jaz, komar, sem najmočnejši in najbolj prebrisan!«

Med skakanjem sem in tja se komar ni zavedel, da se je pričel zapletati v nekaj mehkega, tankega in močnega ... v dolge bele nitke, skoraj neopazne med travo, ki so se ovijale okoli njegovega telesca, okoli nog in njegovih krilc. Prišel je pajek na svojih osmih nožicah in mrmral: »Kako dober priboljšek za večerjo ...«

**Veliki ali majhni,
 naduti so vedno neumni.**

Glej, Božje Jagnje!
Kaj iščeta?
Rabi, kje stanuješ?

pridite in boste videli

Po vezilu za leto 2010 »Gospod, radi bi videli Jezusa« o nujnosti evangeliziranja se mi je zdelo najbolj logično in naravno, da pozovem vso salezijansko družino, da skupaj z nami salezijanci začuti potrebo po sklicevanju. Mi salezijanci namreč »čutimo izziv, da bi v vseh okoljih ustvarjali kulturo poklicev in bi mladi odkrili življenje kot klic in da bi vsa salezijanska pastorala postala poklicna. To pa terja, da mladim pomagamo preseči individualistično misel-

nost in kulturo samouresničevanja, ki jih sili k načrtovanju prihodnosti brez poslušanja Boga. To nam nalaga dolžnost, da v to vključujemo in oblikujemo družine in laike. Posebno pa si moramo prizadevati, da bi v mladih vzbujali apostolsko gorečnost. Kot don Bosko smo poklicani vzbujati v njih navdušenje, da bi postali apostoli svojih tovarišev, sprejeli različne oblike služenja v Cerкви in civilni družbi ter se vključili v misijonske pobude.«

Vezilo vrhovnega predstojnika
Pascuala Chaveza
salezijanski družini za leto 2011